

41 - L - 100

UN 50 6215

Kčs 9,50

Hlasidelnú škoru -
dobrovolným požárníkům
v Maleticích -
Pne. 3. března r. 1972.

Vratimovské papírny, n. p., Vratimov, cech Český Těšín

Záchrty z obcí Zronitz z r. 1922, které jsou jasné
a mluví pravou pravdu, o životě Malitzkých obcí i občanek!

Tato pamětní kniha Obce Malitz, založenou r. 1923
na náklad Obce - za starosty Jana Dvořáka č. p. 20, - zde
je jako nápis uveden ---

Tato věc je paměti spisovatel!

Jan Konec
co zapisovatel

Obec Zronitz ale vešl František Bilek s. p. II - který
zemřel 12. 5. 1942.

Kronka tato je uložena na M. V. V. a zde je jenom opis,
ovšem jenom ten který byl zapsán a má je ještě novější
postup dle Obce Malitzké, které opisal a zapsal v r. 1961
a dále zapisuje - proletář Josef Volf s. p. II - a

Člověk než-li vyspěje v člověka - již zase poznamená, - se stává
znovu dítětem, - než-li horší.

Těchto paměť se učí myslet, mluvit - a t. d. ale dospělý
člověk, ve velmi častém případě jeho věku, pojednou přestane
myslet i někdy mluvit.

Díl = I.

Kniha tato, má 200 stran bílého linovaného papíru.

1. pozn.: Dne 16. ledna 1965 se všichni domácnosti v hostinci č.p. 9 v Maleticích, že onu přírodní kroniku obecní, odvezla autem, v podzimě r. 1964 omizil by byl onu ženu někdo znal a ani se nešlo z příslušných neotázek této ženy co je vlastně zač! Mě osobně zdělila Jarmila Kristiřková dne 16.1.1965.

2. pozn.: Přírodní kroniku Obec Maletice mě v r. 1961 zapůjčil tehdejší tajemník v Maleticích Pisingr Jaroslav Šterémek jsem tuto po přečtení a obšírném jejím obsahu ihned v r. 1961 vrátil v č.p. 13 kde tehdy byla Zamestnání M. V. V. a 30. 9. 1962 se Pisingr Jaroslav z Maletic odstěhoval a předs. M. V. V. zůstal v Maleticích Procházka Václ. ml. a 31. 10. 1962 a od tohoto dne úřadoval předs. Jaroslav Zech a v tomto období čas se stala přírodní kronika Maletic z r. 10. 22/23. dle 1. pozn.: Zhora.

3. pozn.: Maletičtí Pístitute, Zamestnání a ostatní všichni občané! Už po několika letech časově plyšim od Vás něčtených, že toužíte po jisté kronice v Maleticích založené i psanou od r. 1922/23 o přírodních záležitostech, které v Obci - Maleticích probíhaly a předešlým směřovali se těmito věnovati - a i já sám jsem se snažil, aby byly záležitosti zachytit, což mě mnohda trápila v r. 1961, kdy tehdy jsem onu kroniku zastihl, přečetl a také opisal.

A dnes - 3. března 1972 si dovoluji Vám jako Hasičskému sboru - dnes - požárnímu - tento opis one přírodní "Kroniky" - předati a věřím, že se již nikdy nestane aby se tento opis ztratil, jako se stalo s přírodní "Kronikou" v letech 1964-1965.

A věřím rovněž, že přírodní "Kronika" strach jen tak se nemohla ale spíše zmizela tím, že tuto v uvedeném čase někdo - ztratil a bylo by dobře, kdyby tuto navrhl - Zpět.

Všude tam, - kde jest uvedeno jméno "Posáz" - jest tato potřeba
správně mysletí jině - "Bina Johan" a jeho žena
"Borbor" -

jak přesně vysvětlí ze zápisu na str. 14. a 98 této knihy.

Jediné jméno "Posáz" byla někdy jistě jenom, síla zryku,
neboť Bina a potola nese nápis - "Johan Bina a Borbor", který
nechali této mómžele tehdy postavit, datum jmí z roku 1853.

Očíslování stránek slouží k tomu, - by žádný hist nemohl
být smot náhod - někým vytržen. Vše Josef a. p. 41.

Počínaje historické doby světové války r. 1914 - a. 28. června 1918, kdy ode všude J. A. Komenského, vlada věci našich, mohla se do rukou našich, požádáme si za velkou Cest a pokynost, zopomenati, jak zmíněné světo - dějné události doléhaly na naši Obec.

Jejměna potomkům, chceme uváděm "Pamětní knihu" -
Obce Maletice udávati, jak těžko se nám žilo v době "probohy Rakouské" jaké protivnosti bylo nám v naší obci a obyvatel snášeti a to proto aby oni tím více uvážili si probohy a tuto na věky si prokázali!

Zažádáme knihu tuto, požádáme přístim na věky - aby oni lépe věděli, jaký byl život v Obci naší, než-li my - kteří záděných poměti na naše časy nemáme, přejeme si vstoupit obce ožiti ti, když pro nás přijdou, vesměs v Obci této se milovali, či jeji obali a aby náhy štěstí a Obce, před osobním prospěchem, přednost dávali.

Obec naše Republika Československá, jejíž základy historie, naši generaci státní uložila, žež živa na věky - věsta a slava.

Nynější náš prezident, osloboditel národa Československého, I. g. Masaryk, žež obahu ještě vládne nám.

Maletice leží na pravém břehu "Blonice" na jižním úpatí -
Kopce "Petřina". Odtud jest na východ obec Mysinec asi 1/2 hod.
vzdálena, kamž Obec Maletice od nepřátel jest chráněna a pak i
přístupna. Na jih vzdálena jest asi 3/4 hod. od Petřina, "Šálky" -
Budčovice leží 3/4 hod. na jeho západ - Heřmanův na západě 3/4 hod.
na sever leží za Hřeččými lesy a Smržovicemi, město Ledeč kamž po náhy
Maletice náleželi heřmanství. Okresu náležejí Maletice k Vodňanům,
jsou nejsevernějším místem Obce, Okresu Vodňanského.

Nad Obcí za "Petřinem" úpěsa Hřeč, jsou dvě chalupníka stavení
kterýž-to pomota, zvaná na mapách "Vlasatých", a nad obcí Maletice,
nepřístupní, výhled k Smržovicem.

V Maleticem číslem katastru Okresu Schwarzenbergu - Klobouč
jímž oddělen jest od Obce, potokem a řekou a leží na levém břehu
"Blonice" - na jih od Obce.

Přes řeku Blonici vedou louky, a slouží pro přechod, přes ch
chodci i pro hřev dobytka na křky dobytčím - Protivina,

Vodňan/ art. d. a jako spoj dvou larek jist v prostřed spojení
Zeměnou spojkou.

Tyto přechody ohrožuje a stává Obec Maletice odhodná na
vlastní náklady. Kde též i larka přes potok, který vede od Seliborského
rybníka a obtíží jižní a jihovýchodní část obce a pod Kruží na
"Ostrovech" - vlevo se do řeky Blonice - stokou.

Tímto potokem obtíží voda, sluš. Když je povodňová kila Blonice,
louky od "Myšence" a k Maleticum a Blatě, zaplavuje.

Obec leží na samém úpatí "Petrína", při samé řece tak, že
se často plavalo a plavali stěží, že Blonice při povodni
zaplavuje i domy v Obci Maletice.

V místech těch bývalo když si málo jež došlo - Geologicky
o čemž převládá také obložky na polích a lukách Maletických
až na "Petrín" který byl pod mořem zmíněným jež zaplavovalo
celé jižní Čechy a Utarou odtekl k severu a zanechal nám
vodnou hladinu Budejovsko Vodňanskou již Dobře lze
přehlédnouti s nedalekého vrchu Skočického.

Pole a lůka občanů Maletických táhnou se podél řeky
"Blonice" a dosahují na západ až ku dráze Protivín - Zdice -
"Rakovník" a odtud se až vedoucí cestou "Beněšovského mylna"
k dolějšímu rybníku a odtud podél "Rakovník" k cestě jež odděluje
okres "Písecký" od "Vodňanského" a jde z "Heřmanic" do "Selhova".

Na východě pokrývají Maletická pole pro moř. Seliborského
rybníka a přesahují státní hranici až do "Luhu".

Všichni občané Dobromadu vlastní a s obecním majetkem
529 ha. úhnnem - to jsou pole, louky pastviny.

Přida tato má přízna pojmenování.

1. Kol do Zola Obce říká se za "hůny".

2. Louka ohraničená řekou a potokem - slove "na Ostrovech"
kolom larek říká se "u Larek".

3. Louky za Obcí na západ slovou se "pod Boršou" názor ten
je odtud, že v č. v. 3. býval majitel "Borš" a tak louky
za jeho a pod jeho chotěnou zřetelně jsou "pod Boršou".

- 4.) V sedlišťích říká se v místech zde pole mezi "Básovc" a "Bahny" vybihají v podobě Sedla.
- 5.) Za Sedlišťi jsou louky "Bahna" která pravem zvána jsou tak, že pro rozvodnění řeky "Blomice" vždy louky jsou hluboko pod vodou a proto říká sama sebou je bahniště.
- 6.) Za "Bahny" jest "Linárov" nozev od toho že v místech těch většinou byla voda, kde na lukách byly ucvrání s talmost "Lousarov" = "Linárov"
- 7.) Na Rybníčkách dle toho, že tam na obecních prouhách jsou Rybníky.
- 8.) Pole za cestou kusti polím, u Pece, slova "na Ohnizolách"
- 9.) Pole pod Petřínem na straně k Rybníčkám mají jméno "u Pece" proto, že v místech těch bývala pec na pálení vápna.
- 10.) Na polích na vrchu Petřína říká se na "Petříně"
- 11.) Jihozápadní část Petřína jmenuje se "na Lámaných Honcích" ježto hony z dílu pozemků jsou jedny "z jihu, druhé z západu a třetí z východu tím lómanou se."
- 12.) Pole u "Skalky" zovu se na "Mlnovce"
- 13.) Krásná pole na Petříně říká se, u "Studánky" ježto tam stíve bývala studánka.
- 14.) Horní pole nad Kolčou říká se na "Klíně"
- 15.) Pole za Klínem zovu se nad Zachovskou cestou.
- 16.) Pole pro "Vlosatých" - dle samoty "Vlosatý"
- 17.) Louka obecní pod Vlosatých zov se "Zachov" neboť louka ta dostává od Obce za chov obecního býka pastýři a díl jeho dovedl dostává polní, který býka chová.
- 18.) Pole u lesa nad Zachovem, zovu se na "Všepenicích" neboť se v těchto místech za dřívějších časů páchlo vopno.
- 19.) Poslední pole a louky u Šebbovského Rátostku zovu se v "Brodci" ježto je tam často mnoho vody a nezbyvá nic jiného než-li se broditi.
- 20.) U obecních prouh říká se "v Prouhách"

- 21.) U stoky vedoucí ze Seibovského rybníka - do potoka řeka se
"v Křaplavě". Vypráví se, že tudy jel hospodář Kulanda zoran
za bouře. Vtom do místa přes stoku uhořel hrom vedle něho.
Konec se přelomili a on pak ve vsi řekl, že to za mým šropl
a od té doby se tam říká. Stoka "Křaplavka" byla upravena
v r. 1881 za 250 zlatých s krejcarů t. j. místní a státní cesta.
- 22.) Pod hrází řeka se na poli pod hrází Seibovského rybníka
- 23.) "Na proti rybníku" řeka se pohybuje mezi cestou od Maletic na silnici
státní a Seibovským rybníkem.
- 24.) V místech mezi cestou vedoucí cestou a cestou vedoucí od
Křaplavě k Mysenci zoran se pole "v cestách" dle mých tam
cest. Od Stesek k Lukám zoran se pole pod "Padělky"
- 25.) Mezi Seibovským rybníkem a st. silnicí, řeka se na dlouhých
neboť hony jsou tam velice dlouhé.
- 26.) Za silnicí řeka se "v Luzích".
- 27.) Pole již bývala plně křivky ležící mezi cestou od vsi Seibov
vedoucí a cestou k st. silnici zoran se v křivce "neboť tam
stálo 5 (pět) silných křivků, 2000 let stromů (křivků),
a však plomých z nich poslední ještě sám pisatel pamatoval.
- 28.) Louky za poslední dol polí za Hlínou "dol potoka zoran se
"v jamkách" neboť jsou nerovné a same jsou. V r. 1912
byly upraveny.
- 29.) Za jamkami jsou louky "Přední až k Ostrovu" - k místu
Blomice kde háje (les) jsou nejblíže k řece, což jsou louky
zoran.
- 30.) Místo v Obci mezi Kulandou a Bimí zoran se v Suchraděch.
Vesnice Maletice jest tvorná křivovitá je to stoný typ
vesnice - "Okrohlice"! Konec je rovinná, tvorná pro písečné
obrušlá. Uprostřed mávně stojí kaplička, jejíž obou stěny,
někdo již ve vsi nepamatuje a před kapličkou stojí žez
Od kapličky, děleno cestou stojí Kovana.
Z mávně vedou tři hlavní cesty: jedna na jih k "Kokotinu"

a Mýšinci, druhé na východ "Suhradkami" k silnici státní a třetí na Sever, a to je rozvětveno směrem k Hlémčani k Písku přes Smetkovice a k Selibovu ku St. silnici. Vedle toho jsou louky pod "Banskou a Bohnou" a vede na ně přesina mezi č.p. 35 Křížci a č.p. 5 Křehotín a tuž se na přelížece, ještě se musí přelízati přes zítka pro schodoch mezi zmíněnými stádky.

Náves náves nebyvala tak rovinná jako dnes v r. 1923 jsou pomětníci v obci, kteří pamatují, že tehdy v letech 1880 byly zavezeny "rybníčky" neb louže pro husy a pro přepoct prožou ve vsi. Od těch dob dostuje se nynější vzhled návesi.

Další změna nastala po požáru v r. 1904 dne 8. srpna kdy lehla popelem č.p. 7 a 8 - úplně. Č.p. 7 zvala se "Chaloupka" a stálo v místech kde nyní stojí obecni váha.

Tě doby to byl nejstarší domek v obci, byl ze vne celý dřevěný (černý) - dřevy kmeny s vyrezávaným primitivním štítem.

Posledním držitelem a vlastním toho domku byl Humpál Jan pro chalupě "Chaloupka" se svojí manželkou Kateřinou "wulgo" Kotečnou. V době požáru byl již Humpál mrtav, Kateřina odstěhovala se do Selibova za bratrem do Smetovic ku příbuzným "Skalovům" zde v r. 1910 zemřela.

Č.p. 8. byl vlastním Hlouzer Jan a tužalo se po chalupě "u Bečváňů". Obec tehdy, nedala - správně řečeno sedláci - nedovolili Hlouzerovi Janu znovu na návesi stavět ohry nepřekážel a vyhradili mu místo za stavením křibecých č.p. 10. kde je znovu vystavěno č.p. 8.

Přítomnost návesi odstraněním č.p. 7 a 8. s planýrováním těchto spolek má byla daleko lepšího vzhledu jest i proto, že uváží pisatel, neboť náves měli obklopenou sedláci na co by jim na vždy začít a dožít porádku Obec - nejsci zlatu!!! S č.p. 7. a 8. již byla poslední, stráž - to č.p. měli opevnění dvorů na náves, tuž i knojisté.

Na místě č.p. 7. byla postavena obecni váha v r. 1913 za starosty Jany Křehotína č.p. 20.

Obecní hlavy požádali zemědělskou radu státní o Subvence a dostali 400 Kč. - a ostatní náklad celkem 2.200 Kč. doplatila Obec.

V prvních letech vložilo se zdarma pro občany myslivost se od r. 1921 - 0.20 hal. za 1 qf.

Váha je v evidenci vážení, jímž je od jejího zřízení výměník, p. č. p. 6 František Kovářek.

Že má váha pro hospodářství obce velký význam, nemí třeba se blíže zmiňovat.

Dříve muselo se vše vážit v Mýseenci, zde jest váha osadního "Hospodářského Spolku".

V poslední době a to v r. 1919 byla návrh zdražena pomníkem padlých vojáků z Obce v první světové válce 1914 - 1918.

Pomník ten postaven byl, zásluhou jeho významnosti obecního starosty Jana Dvořáka č. 20 a mladého právníka Tomáše Soukup z Hlirák a všech občanů Moleticých a kroužku divadelních ochotníků vedeného právníkem Soukupem a za přispění sboru dobrovolných hasičů obce Moletic.

Divadelní ochotníci svým vyprávěním v této době, získali celý obnos nákladu na tento pomník a upravení kol něho, kromě obnosu který se sešel sbírkou v obci od č. p. 2 č. p.

Pomník sám jest dílem kamenického mistra

Petra Kasy z Protivína, je to první pomník padlým ve světové válce 1914 - 1918, v celém kraji.

Kasovi Petru kameníku bylo zapláceno 3.000 Kč. a 2 odra. qf žita, zahrádka kol pomníku a květiny, stály 3.500 Kč tedy celkový náklad 6.500 Kč. Zda se, že zahrádka a květiny byly ož příliš drahé !!!

Slavnost, odhalení pomníku byla velmi krásná a slavná.

Postavila se deputace 11. předs. pluku Front. Polocského z Písku v čele s kapitánem Franc. legií "Možovičkou" a nadpr. "Zboru" železného zeměbrněčského pluku č. 28.

Z celého okolí sešlo se množství lidí a okolní vesnice vyslaly deputace "hasičských Sborů".

celá náves byla toho dne zvláště upravena i zdobena, od
časněho rána hrála židovská kapela "Bláhy" ze Židova.

Průvod přišel se ve škole "Jana Bláhy" č.p. 1. - odhnutí s
hudbou vyšel na náves k pomníku zahalenímu černým suknem.

V předu šli družičky, za nimi mladenci, pak hudeba, za hudbou
hasičské sbory, dále deputace vojů a hosti a další občané z okolí.

Při smuteční mši sv. střeleno z homojdytů, stejně i při odhalení
pomníku samého.

Pomník odhalen byl slovností řečí $\frac{3}{4}$ hod. dlouhou J. U. C.
Souborem Tomášem z Hůrč.

Tento mladý řečník přijel na tuto slovnost ze Slovenska a
ohravnými slovy vylicil utrpění poslyšech na Rožňavských frontách
a dálezem připoměl všem občanům a přítomným co to námahy
a žve. prošli stálo, než-li stali jsme se svobodnými a proto že
máme si svobody vážiti a vše obrozené vlasti řídi na oltář
přinášeti.

Při této řeči rozléhal se po celé návesi plác nad padlými
To nám promluvil za Osmódu nápr. Lborimž, za Obec
pročítal všem a na poslední se rozloučil s padlými i se
spoluobčaný starosta obce Jan Jaroš č.p. 20.

Odpoledne v kostele byl zdobitý koncert.

K této slovnosti sepsal básník Klášterský Antonín na
nádobu J. U. C. Souboru Tomáš - básní padlým, již krásně
předmest. jeho dcerka

Básník sedětmi i ženou byli přítomni.

Odpoledne toho dne byla přitřelá výborná veselice
v zahradě Kristůfky č.p. 19.

Kol pomníků nosogeny jsou nádherné svědění, že
pomník stal se nejen mohylou mrtvých (14 členů),
podlými občany, ale i obnosu Obce.

Na pomníku "zlatým písmem"

napsána jsou jména padlých r. 1914 - 1918 -
svobodné Č.S. Republiky 28. října 1918 -
a jsou to: !!!

Kub Jan

Kub František

Kub Josef

Leskové Antonín

Volf Jan

Kulanda Josef

Kulanda Václav

Jelínek Jan

Knáček Václav

Procházka František II.

Knáček František

Florová František

Jeřábek Václav

Na desce podstavce jest napsáno = vlastně napsáno bylo!

Tri sta let byli jsme Václavští obrozci

pro nás byli jen - slzy - vzteky a ústředí.

Všichni bratři, poslední jste - naši obrozci.

Dnes do dálek Vám kyne

ta drahá Česká zem

na vrunci Vás proce vine a žehná, všem.

Pomníček padlým, věnují občani Moletičtí

Opis proslova J. U. C. Souboru Tomáše jest uložen v
archivu obce na věčné časy. O této slavnosti přinesl
referát "Přásmovský kraj".

Do chrádu kol promluvu podbých usazeny byly v r. 1920
28. října "Lipý Svobody" na památku našeho osvobození.

Téhož dne konána byla slavnost slavení Lipy Svobody
při čemž o významu tohoto aktu promluvil učitel
Karel Věšný z Mýsence. Při tom bylo přechášeno
několik básní.

Slavnost počal "hasičský sbor Modetic".

Téhož dne večer pořádáno bylo slavnostní divadelní představení

"Márinka Váňková" od Fr. X. Svobody, za režiséra
J. U. C. Souboru Tomáše, který před představením s jistotou
promluvil o významu 28. října pro národ Čsl.

Do divadle všeho občanstvo, zůstalo ještě delší dobu sedět
a na vzájem hovořit o předešlém provedení divadla a i o poměrech
v osvobozené vlasti, na čem se občanstvo rozcházelo do svých domovů.

Kdy vystavěna byla kaplička, není nikomu známo a ani
nebylo možno, od nikoho zjistit. V tu dobu - s. p. rokem - jakou
má již dnes byla uvedena v r. 1890 neboť v tom roce, v knize
příjmů a výdajů obce Modetic viz list 109, 111, 117, 119 knihy Cl arch,
ve výdajích jsou položky svědčící o tom, že byla stavěna nová
stěška na tuto kapličku stávkou Světlovou, před tím měla
s částí stěhy a s částí šindel.

K nákladu tehdy stál 67 zlatých 30 krejcarů.

Kaplička zasvěcena byla a je "Panně Marii". O zvonu je záznam
na listě č. 69 knihy "B" s. p. o. chem, že dne 6. září 1866 byl "Pěchán"
a byla-li tato doprava kónským povozem a neb jak provedena,
není záznamu; jenom že jmenovaný "Pěchán" byl pro tento zvon
z Budějovicích a dle knihy den f. j. 7. září se zvonem ve Vodňanech,
totiž tento zvon probítil. Zvon tento má váhu 42 a 1/2 libry a
bylo za něj dáno 25 f. a od svěcení 3 f. na Sedlečský kostel - 12 f. -
(to museli občané asi dle při svěcení jako milodan.)

Svídky od vráce 1 f. Zvon byl posvěcen a pokřtěn
"Jm Kristel" ve Vodňanech skutečně 7. září 1866 a žilil jej
p. vikář Janus Václav p. Seneck Katecheta a p. Mostecký kaplan.
svědci byli přítomni. Delikm Václav a Procházka Jm, jako rodm
v Malešicích. V knize příjmů a vydání (A arch) jest v r. 1866 mezi
výdaji obnos 46 f. 10. - Dáze přeliti zvonu a jeho žití - z čehož lze
bezpochybně soudit, že zvon byl jen přelit m. d. - li nové porizován.

Želch dle tohoto záznamu známe alespoň historii zvonu v Malešicích.
Anžak tento zvon narykotoval nebot v knize (B arch č. 63 p. v) je
napísáno: Kropáčkem Václavem 1878 ze dne 21. 9. t. r. byl objednan
zvon nový, který stál 44 f. 80 kr. a helma naň 20 f. 4 kr. váží 66 liber.

Svěcen byl v Mýseu, Protivinským vikářem - Lisorem a domo od
svěcení 3 f. - Křesťanů a křesťanů po 40 kr. přítomni byli: Řezábek Antonín
co kmotr a Kropáček Václav obecní starší. To je zvon nynější.

Jež jej pokřtili nezaměstali ale jistě, že zde byl zasedl Jm Kristel -
jako dřívější. Rovněž není m. d. psáno kam dle zvon stary.

Při východu ze vsi postaveni z křížů občané žijí na rozcestí ch.

Kříž ten př. je postaven Kříž při levém východu do vsi "u Rudobince".

Se vsi učitelství vyprávějí stary občané ve vsi že Kříž ten postavil
jeden - si p. "Posáz" z č. r. 14. Tento "Posáz" na dlouhou dobu vzil
pro něžohr pokřtí kámen p. gem z Petru na místo obý v dolině. Sde
Kříž stojí, narozil násek. Pleskaté kamenný př. vzil až ze Skolů Václav
z Hlinsk. Rovněž tento Kříž dal sám postaviti na vlastním útraty, nebot
př. neměl dítek. Kříž nese nápis: "Johm Bina a Bonbora manželé r. 1853
Pojetí přestavaci žijí provedli. Pohouti" č. r. 23.

Na severní straně vsi - na jižní straně školy, při rozchodu cest k
Hlirám a k Selibovu stoval stary dřevemý Kříž, již černý a mohutný
s plechovým Kristem, který - to Kříž při zrušení ovocné školy r. 1901
byl odstraněn. V r. 1886 byl postaven u východu ze vsi při rozcestí k
Hlirám a Selibovu Kříž mohutný kamenný s plechovým Kristem.

Kříž ten nese nápis: "An Chci a Chvala Boží" postavili pro Obec Malešice
manželé Řezábek Antonín a Marie.

Plechový Kristus byl větrem stržen a proto nahrazen Kristem litým

a pozlaceným a celý kníž při tom nově upraven v r. 1911.

Při východu ze vsi u Sahnádeš stojí „Boží muka“.

Vytesan je na západní straně podstavce rok 1483.

Věkem času pozlámil se podstavec, proto tento v nynější době byl na náklad Obce železnými pláty šestihrubovým r. 1920.

Kdo ona „Boží muka“ postavil a proč, již nikdo ve vsi neví.

Zřizovatel jich - žádným podpisem nezanechal stopy, aby se mohlo uvést, jaký původ těchto „Božích muk“ byl a proto zůstává záhadou.

Nynější chudobinec, rovněž to obecni majetek stojí na nejjižnější straně Obce. Říká se chudobinec, všeobecně „Kozí korna“.

Tento dům málžel č. p. 32 „Kozovi Janu“ asi byl postaven synu „Kozí“ (sedláka č. p. 13) jak se dříve provádělo právo dědičství na vsi.

Jednu syn dostal žimost, druhým postavila se chalupa a dalo se k ní několik stých pozemků. Kozovi řekli se: „Kozá od rodu“ neboť dům ten stojí přímo u potoka.

Posledním držitelem byl jakýsi „Ruzičko“, ten byl bednářem a když se přizemil do Volyně, zde vyžemil chalupu, prodal tento dům č. p. 32 a obec jej koupila - na chudobinec r. 1892.

Dříve byl chudobinec na východní straně obce v místech, kde stojí p. č. 31 „Hlovský Jan“. Říkálo se tomu domu - „Pozderma“ a oddělu do dnes se říká v Choluších. Jehněv č. 30 - Hrubcůch č. 29 (dříve Cisoři) a Hlovský č. 31 v „Pozdermě“.

Pozderma byla majetkem obce a není pamětníka, že by se v Maletěch kdy byl pěstoval len, v tokové míře, že by bylo někdy potřeba Pozdermy. Někdy požádá se pamatuje a má paměť obcemi nejstarších - pěstovali len jen pro sebe a zpracovával si jej každý sám.

Tomuto chudobinci říkali jen proto „Pozderma“, že to byla rozbitá chatrě jako bývali pozdermy a stala za vsi jak ptáček „Pozdermy“ a že chudí majemnice z chudobince šly obyčejně k sedláckým pracovat se k nim.

Bývali i této Pozdermě čili chudobinci čtyři majemníci a sice poslední nejeden, Fousek, Škola pocházel ze Smržovic žimosti (Loh), Šimov a Borborous po nichž byl dlel tom Šimov Petr otec nynějšího tesáře Šimov Brantiša.

Tomuto Šimovi Petru ukradli glodějí kůru z „Pozdermy“, šterou -

Čestníci vyjížděli a přiváželi ji ož z Chrostin.

Když - „Pozděma“ úplně pohořela a stala se tak neschopnou k obživání, koupila obec dům č. 32 jako již v předu uvedeno a plouží jako nynější „chudobinec“. O tom již se radili obecní výbori dne 21. 8. 1891, že třeba prodat č. 32. (asi na Petíně) rolníku Soukupovi Josefu aby za strážné peníze mohli vystavět chudobinec. Roku 1892 pole Soukup Josefu prodáno chudobinec nový se postavil ale koupena jest „Kozlovna č. 32“.

V Kozlovně čili v chudobinci novém - byli zdarma zechnutí obecní obce. Toho času byli v chudobinci Píscová Marie vdova chuda ale pochiva pěstěna, která již byla chodí každodenně s mší přes Hrušky a Smržovice, do Písku a plouží tak jako „hožyně“ maletickým hospodynám.

Dnes r. 1961 nechcejí lidé chodit přes Hrušky ani do Pravnice. Mimochodem byli v chudobinci Pavlíčková Kateřina dcera bývalého rolníka Pavlíčka na č. p. 11 nyní Bělka Františka.

Pavlíček propil a, prohrál v karty č. p. 11. a dcera jeho Kateřina vyšla z cely na prázdnou z rodného statku, a ta se neprovádala a celý svůj život přisala všem hruškám z obce na obecních dráhách.

Další obyvatelek chudobince jest Kahorcová Kateřina, jejíž otec pocházel z Kahorci živnosti nyní Hrubcůch č. p. 10.

Toušez Jan, který však si z bytu platí a sám se v každém ohledu počine živí.

Procházka Josef státník rovněž si platí z bytu a pochází p. č. p. 21.

Rehárček Antonín s podinou rovněž si platí pochází z Posk jako žen se oženil s Rosálí Volfovou, která o byty a tak jsou v chudobinci a poděluji všichni vesměs u Sedlářů.

poz.: Čtenáři - kdo, spočítá si kaslové tyto jmenované nejmenší mnoho - li asi měli místo k bydlení v tomto domě č. 32 nic se na něm nezměnilo do dnes třeba již je rok 1961 to bývalo jistě přepychové bydlení, pravda?

Předtím přibyla z Vídně na obec ještě židovka „Semeová“ němka, po níž pak prodějí se postloubal světem její syn „Seme“

"Rudolf" říká, ale ten se v obci mnoho nedžl. Obec je přivech
čelnici, jak se říkalo, "šupem" jednou stranou je přivech na obec
úrad a on říká "Rudolf" třeba někdy hned ten den druhou stranou
zase odešel. Posleze zamkl bez stopy.

Na obci na severní straně zřízena jest ovocná škola.

V místech, těch byla dřívě obecni dráha, zde se prošl první
dobytěk. Na návrh učitele z Myšince Vincence Šteinerá - škopána
byla tato dráha v r. 1901 a zřízena na nich ovocná škola.

Obec Maletice bylo, do té doby, velice chudá na ovocné stromy
což mladší hospodáři těžce měli. Proto prošet učitel posol
na úrodnou půdu, dráha, rozorána, škopána a obelmana plotem
který udělal tesař Štěpán Štěrba za pomoci občanů. První rok
ve škole nasazeny brombory a cibule by se zničily stromy a půda
rozdělena, teprve druhý rok nasazeno asi 1.000 cibulí, plánek z
holnické školy z Písku. Plánky přivezli sousedi zdarma z
Novodvorského pětím. Sousedi Maletičtí měli stromy, po 20 halerích
po převratu t. j. 1918 - usneseno aby vyšetěné stromy ze školy,
pro všechny kupující byly stejné dráho prodávány. Škola má
velký význam jak pro místní občany, tak i pro okolí. Do Maletic
jezdili a jezdí pro stromy ze všech okolních vesnic.

pozn.: Ale přišel r. 1945, jako druhý státní převrat a již nikdo pro
stromy nejede a dnes je rok 1961 a v těchto místech školy
jsou zase jenom dráha jako kdy-si bývaly.

Všechna vysozena stromová a zahrady v obci a Sol m
jsou již řadu roků plodné i také zraje.

Financemi stranou školy vedl učitel Obce, roubováním obstarává
každého jara zahrádkářů škopánci zahrady z Protivína, který obstará
si rouby, dobrých druhů ovoce a proto Maletičtí stromy jsou tak
hledané. Ač býval v obci nedostatek ovoce, nyní sroem každého
roku mnozí sedláci a chalupníci mají jej až někdy na zbytek.

Proce dělnické ve škole vede každého roku měřící občan
za roční plot, nyní t. j. rok 1923 má 70 - Kč ročně, používá trávy
z přesek školy a máleji mu ovoce ze starších stromů školy.

15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 33, a 35. Pozn.: O ti ostatní občané z nejmenovaných popis. čísel směli odložit číselní vámi pečeny ryb z čísel popis. zde v předu uvedených. No, následky přijdeme až později jak "storousedlici" dopadli, to vše užáží přísti doba. Jistě divné úřadování to tehdy v Obci Moletické bylo! Pravda, že?

Rybníky na Rybníčcích a to "Dolejší a Horejší" jsou zrušeny od nepoměti; Mýšleno od nepoměti, kdy naši neměli již robotu.

Posledně byly hráze těchto rybníků znovu - opravovány r. 1883 za starostovými Václava Kropáčka. Usnesl se o tom výbor 14.4.1883, že je potřeba hráze u obecních rybníků č. p. 835 a 838 vězemi sítě - opravit. Úpravou tou jsou povinni k. s. popis. jak jsou v předu uvedeny, tudíž "storousedlici" - neboť tyto č. p. mají právo lovení ryb v těchto rybnících, tudíž není pamětníka, že tato p. č. v rybnících těch právo lovení ryb mají a tyto rybníky opravují a z nich si daně platí.

Toto usnesení jest první - písemně zapsané, jímž "storousedli" jasně a jistě nepřímým si přisvoji právo k lovení ryb a to sami!

Rybník "Zabórna" byla jenom louže. Zdobovolo se v této louži mnoho zeb a pasáci dobytku šel do kola na těchto stránkách této louži zvalci říkat "Zabórna".

Já sám jako chlapec jménem "Karel" jsem "Zdyž Zravy jsem" prošel s jinými hochy vždy, udici na měsíce zaby, jsme chytali - a tento zahnobující nozev "Zabórna" ponese již rybník ten po vždy poněvadž z oné louže byl upraven rybníček k. bylo v r. 1880 ale ryby se do této "zabórny" začali dávat až v r. 1903 kdy byl prohlouben a vyvezen. A tento rok se začali dávat a pěstovat kapní mlatky a tožé odk. 1903 si Moletičtí sami pěstovali kapní násadu.

Do toho roku násadu kapí, Moletičtí vždy kupovali.

Tedy pozor!!!

Nemáme zapsání odkud ale v účetních knihách obce Moletic je částečně zapsáno, že platilo se tolik a tolik od fary pro násadu do rybníku. A při této příležitosti poukazuje se na to, že do účetních obecních - zapisují se vydání na potřeby točového druhu.

Z nichž většinu užitek brali "Storousedlí", že vlastně největší
práci "Storousedlí" bylo se přeměnou obce sami.

Tak je napsáno v knize obecních prací - přehled (list 68. B),
že na zimě r. 1865 dalo se 5 kopr vybít do "Holejšího" a na jaře r. 1866
dalo se 4 kopy nosoxy do "Holejšího" a že kopa stála 2 f. 30 kr.
a tak, že dostalo se r. 1866 a dalo se na každý díl "Storousedlí" 9
kopy a na r. 1867, že nasazeno je 225 kusů.

Proto jasně ukazuje, že "Storousedlí" hospodáři velice dobře ale
hlavně ve svých prospěch nehlídají na ostatní obce, které jsou rovněž
populární obce.

Kupovala se násada jak pomětníci vyplývají od knížecích
nebo od Obce Votomské.

Rybniček za "Kulandů" zřízen byl asi v r. 1843 neboť na mapě
bat. dosud zanesen není. Uchaben byl zejména pro případ ohně -
žehy louže na návesi v r. 1880. byly zanezeny.

Kým již v letech dávají se do něho ryby z jara a ty se pak
vylovují na "Votomské Světlé".

Nově zřízen se rybníček na "Drohočích" za "Jehůnkou" v pravé
cestě, která vede ke státní silnici ale dosud hotov není, schází
potrubí, hráz a vývoz žroutů. Tak jak teď, upraven byl už v r. 1902
a pak světová válka v letech 1914 - 1918, zamrzela, že se do dnes
nepoužívá.

Rybník "Nový" na Rybníčcích zřízen byl r. 1913.

Droha kde dnes tento rybník je, byla jenom bažina, zde rostla
jen ostrice a pítí. Proto se rozhodl starosta obce Jan Jirák a. p. 20.
že bude rybník více obci vynášeti než-li to pítí a tak všichni sousedé
"zase storousedlí" vyrobili materiál celou zimou na hromady
dřev kolem pro zřízení kompostování této zeminy, ovšem na své
vlastní pozemky. Rovněž někteří občané zase vozili kamen z "Hůrek"
ze kterého dřevu se nemají hotové zhotovovat hráz. Ještě téhož r. 1913
se již užívalo co rybníka násadového. Násadový je též rybník "Holejší".
Do "Holejšího" dávají jsou již kapři větší, neboť je hlubší.
Inchiz je to rybník zimní.

Že „storousedlí“ - měli a neb museli mítí také ohled na druhé v obci
přičemž v tom důkaz usnesení mezi obecní radou a 10 domácností z obce ze
dne 5.5.1912, v tomto usnesení jedná obecní představenstvo, či zástupce
„storousedlích“ a z toho možno zapsati, že ostatní storousedlí občané
čísel popisných = 7, 8, 24, 28, 29, 30, 31, 34, 36 a 37 pro ně vzniká
smlouva v tom smyslu, že majitele těchto uvedených 10 p.č. jako
dodatečně jsou povinni a že budou na nově zřízeném rybníku hřez
děliti - totiž zasaditi troubu vyťarasiť proubrbi hřez a splňo-za-
čez, že budou dostávat od dřívějších „storousedlích“ - nebť že
oni „storousedlí“ znamenají Obec, každý rok na vánoce - čtvrtý díl
ryb, dílu „storousedlích“, z dřívějších dob tak, jak jsou uvedena č. p.
v předešlém listu. Jiných nároků tyto prazdní storousedlí z
rybníků, že nemají.

pozn.: Vážená dnešní občane! Toť byla pravá „diplomacie“!!! Že?
Vzhledu, že by se musela násada rybi šupovat do rybníka
jsou jak tyto mladé storousedlí „povinni“ díl ceny hraditi.

K tomuto hospodářskému dopracování se jistí občane sami - jako
samouci, vzhledu k tomu vztělení v tomto ohledu u obce nebylo.

Přes to ale v tomto umění ziskovali Maletice pověst široko daleko
neboť v r. 1912 hodlali své umění uplatnit na hospodářské výstavě v
Písku. Sedm v předvečer výstavy, vylovili každý matky ze Zábavných
ty to dohli s každí do protoka, kde bylo hodně vody - do rána
přijí, když voda klesla v protoku a výstavní matky se obrátily -
ležely na vrch - ležely.

A tak bylo pro chloubu rybářského umění t.č. v Maleticích.
Jako se to stalo s těmito matkami přes tuto noc v každí, přes to, že
stálo v protoku, usoudil každý nepatrný rybní sám.

Za to ale po deseti letech v r. 1922 bylo zase výstava. Krajští
v Písku, kamž se po té přece jenom Maletičtí s rybami dostavili,
byli procleni II. výstavní cenou (druhou) a peněžním obnosem 300 Kč
(in sel Zoun), ač když dobře mohli dostat cenu I. (první) ale tu první
obdrželi Zmýčci. S tímto vyznamenáním se také Maletičtí
vyrovnali, když-li se mluvilo o rybaření.

Bylo i zvykem, že po 4-5 ti ženech dostávali, ovšem ož v pozdějších letech - obecní Lovon, postyř, histonáš, zohradník co ne školce přestil stromky ovocné. Pomotoválo se i na chudobinec

A nebyl by tento "akt" celý, kdybychom alespoň stučně nepopsal den lovu ryb před Vánoce; byl to, jaký si poloviční svátek pro všechny občany v obci, včetně čeledě. Je to vždy den před svátkem Tomáše a neb přímo na Tomáše t. j. 21. 12.

Před lovem vždy občané sežavali a odstraňovali led na strany rybníka tož, aby zůstalo loviště bez ledu. A, že při této práci se vždy někdo vykoupal, což nebylo nic příjemného, ale o to již se pravidelně někdo postaral, aby nastal nějaký směšný humor.

V den lovu všichni podílníci postarali se kolem řeky do nichž obecní baštiji řídil celý tokový lov.

Ryby dělili se dle znamení, která se udělala hned když se lovil "dolejší" rybník, poněvadž s tohoto rybníka v příchodu zimy se už vždy přiděloval počet ryb Rozděluje podílůžku a tyto ryby když si poznámenal, donesl si tyto ryby sám do rybníčka za "kulandou" zmlouzení na "Vánoce" jak v předešlé již uvedeno.

Ku př. č. p. 20 mělo znamení obě střední ploutve přistřížené a t. p.

Komu se pak ryba ztratila při lovu vánočním, nesl škodu sám.

Ryby již po leta vylovuje Šípek Frant. který má při lovu vysoké lovecké rozžné boty, rozžné zapěstníky, myšinecký šloubou s brkem "volonky". Pod nosem má šedý dlouhý šmr, vyhublou snědou tvář vyšší postavy. Rád si při práci zakrčí ale bez něho by se lov omi neobešel. Je rovněž obecním poslem, obecním hájníkem a zvoněm.

Šedý osoba z celá obce; je dost veselý mysl, štychař, jinak řádný člověk a každý s ním rád pohovoří. Bydle v nájmu v č. p. 4 a je tesařem; O zvelebení rybníkářství získal si slušné zásluhy Jan Dvořák z č. p. 20 za jeho stárostování, ovšem zaspokojení všech obcemi ostatních. A toto bude jenom Dvořáku Janu č. 20 v této knize pomětní nejlepší obmázou.

A proto, celým právem byl mu dán "Diplom" v r. 1922 za hospodářské rybaření a hospodářství vůbec v obci Moletické.

19. 12. 1922 - zúčastnili se lovu jako hosté ředitel školy rybní-
ské Votomanské p. Štěpán s ostatními profesory i zástupci celé naší školy.

Rybníské náčinní vedl v potůmnosti Šípek Škots. při kterém
náčinní lze zaznamenat i nevod (přít) se kterým zasa "starousedlí"
lovili v močidlech i v protoce šiz i s těmi kterými si na nevod připlatili.

Nevodem se loví tak čtyřikrát do roka i vícekrát;

Kolovilo-li se ryb více, pozvali se hosté ze Šebířova, Škol a
Štámoně a plavily se po řece veselé večerky a o pečené ryby nebyla
nouze.

Na konci r. 1911 na podzim pochlizi Maletiči, rybníský ples
ve kterém bylo přítomno mnoho hostů z okolí. Hrála Smýčková
kapela p. Votomanská z Čechovic.

© Kulnoční přestávce všichni hosté byli pohostěni pečenými
rybami i pulcovými - zedoma. Cistý výběžek 500 Kč. byl dán
na rybníské náčinní a zbytek věnován a zaslán "Matici školské".

© Lov v močidlech (zr. výběžky z Blanic řeky) - v protoce
usilovali kmýžeři vechmost ale marně.

Na to se obec ucházela i o lov v řece "Blanici" kdy obecní výbor
ve schůzi konané dne 4. května 1892 poznamenáno v knize "Č. arch."
že jest zápis o této schůzi výboru za starosty "Bláhy Jana" č. p. 1
na níž usneseno jednolitost by se podali namítky proti kmýžeti
Schwarzembergovu s plívou lovu ryb v řece "Blanici".

Namítky podány byly ale mizele není záznamu o odpoředi.

Obec tato byla provedě podobně - bezvýsledná.

V posledních letech ohrožovaly naše rybníkové "krysy písmové"
či "ondolky". Objevili se u Maletic r. 1912. Z jara mizele si jich
nevšiml až když byly rozmnožené a začali ničit hráze, jedou
(plovy) i při ohně rybníka a tu v zimě hrou s rybami.

Přihojí styl p. koteny a děloji z ní kupy mezi styli neny trhamu
a v těchto kopych provedě podobně hnědi.

Od r. 1912 do r. 1921 zosťelil jich rybníční hajný Šípek přes 300 -

Knize se pokračovaly z nich po 1 Kč; po 1. světové války stála
jedna knize 180 - Kč. a po r. 1921 stála 50 - Kč.

Ko to v Republice T. nastal obrát v obecním hospodářství
zřetlem, ① zrušení "Storousedlického Systému"
ze dne 17. července r. 1919 — Tedy éra nadvlády Storousedlické
jednou pro vždy, tímto dnem a rokem "krachlo" s čímž se také
"storousedlicki" smutně loučili a vškerá jejich mocná přecha, —
"rybníkovství" také vynášeného muselo automaticky přejít v hospo-
dářství celé obce, ač přec jen úplně se nemohli tyto hlavy
"Storousedlicki" na dobro rozloučit s jejich starými zvyky.

Ole tlakem přec jenom stihlych obcemi musely ryby byti
volně prodávány a jakmile byly ryby prodávány za peníze
jiz nikdy — "storousedlicki" avšak bývali — nepotřebovali také velký
počet ryb jako tomu dříve bývalo.

Tak na př. už v r. 1920 se prodávalo 1 kg kapra za 2 Kč —
(dvě koruny) v r. 1921-1923-1 kg za 5 Kč — (pět korun)

A tak názor o zrušení "storousedlických" obřadů i bývalým právem ševcovským
i postýpickým v obci Modetické.

Kovárna stojí na návsi "v Knaplicích" a je majetkem Obce. Tato
Zovárna snad v r. 1843 dle vyjádření starých sousedů byla přestavěna
na novou. Zedníky při zřízení materiálu na ni též při si sami
neměli. Měch a Zovádlinu koupili tehdy také "storousedlicki" a sice:
Zovádlinu v r. 1893 za 24 zl. čel. 100 a čel. 20 arch "C." a titíž v
r. 1895 měch za 45 zl. Navíc v r. 1900-20.1. novou Zovádlinu za
42. Zl. 18 kr. čel. 26 arch "C". Kovárna opravena při zased. ze svého
což je zřítelem (na listě 100 arch "C") Křepáčkem Václavem že v r. 1894
zaplatili na věřitel. t. j. čel. 9. Zl. 20 kr.

Kováře pakovali zase "storousedlicki" "Razový" pod jm. sv. Josefa.

Při tom ale musel Kovár dát jim na nivo, dříve parý stoval vždy
o polku 3 čtvrtky nivo tak, že paklování Kovárny bylo vždy možným
přítkem ve vsi a Kovárovou slávností. Za to bito, "storousedlicki" srovnali si
Kovárně propaktovati na svoje "ševcovské právo". Nejstarší zázpis o tom
máme v knize ("C" arch.) zase Křepáčkem Václavem který byl milovníkem
zázpisů a sice (čel. 5. ") zminěné knize "Zondracht" na pravo ševcovské
z r. 1846, kde je přesně stanovena cena za jakou, tu nebo onu práci, musí

Kovář dělá. Pro zajímavost pozdějšího čtenáře - řády, opisují tyto
abaty z obce Kroměž, která se mi dostala do rukou dne 3. listopadu 1961.

Prigná ghytčná slova mnohokrát opakována, - vynechávám ale
mám snahu zachytit všechno co v oně Kroměze je zapsáno od r. 1923 - a
byl jejím pisatelem = "Kovář Jan" - avšak nikdy jsem neznal v Maleticích
člověka jménem = "Kovář Jan"! A dále pokračuji v opisu.

Takto zmi "Kontrakt" - smlouva, na přímou Kovářské r.r. 1876 =		Cena zl. hr.
1.	Odr nového vozu na boty	10
2.	" " " dřevěného ke slajfu	7
3.	" " " železného ke slajfu	14
4.	" " Zola novým železem	80
5.	" obložného " " ráfu	55
6.	" starého ráfu na nové Zolo, neb ráf přetít	12
7.	" pluzních Zolců novým železem	80
8.	" " " starým -"	40
9.	" dřápec novým -"	20
10.	" dělomí nové houze	15
11.	" " " hr pro věrozu	05
12.	" nahladomí plechu neb radlic	35
13.	" špicování želez	15
14.	" nové podžovy s hole s přibitím	09
15.	" vyváření " ze starého železa a přibit	10
16.	" křivování "	04
17.	" nových rozpor novým železem	25
18.	" starých " neb pluzních	12
19.	" nového oka z hřmí z ráfu	08
20.	" vyváření " "	10
21.	" svorního hřebíku z nového železa	05
22.	" rozporového " " " se závlačem	08
23.	" žavločky slo rozpor	01
24.	" " " chomoutu	01
25.	" zahybomí nového plechu z pluhu	20
26.	" ohmrtého " " "	10

		zl	h
27.	Od nového nábolesníku spadlčlou		30
28.	" " neb nahýženeho náhradníku		16
29.	" špičování " "		05
30.	" jednoho nového hřebíku zapáčit do brán		0½
31.	" ostření " "		10
32.	" děláním nové sečery z káfu		20
33.	" z ocelení sečery		06
34.	" šoufnutí " "		02
35.	" uděláním špiče neb motyky		15
36.	" ocelování " " "		06
37.	" Zorbyčky novým železem ozovat		15
38.	" Zolčka do Zorbyčky a hřebíků		20
39.	" nových vidli		10
40.	" ostrění rohu " neb přivazení		04
41.	" nakládání " "		04
42.	" nového šopáče na hmyz		02
43.	" nakládání " "		02
44.	" ostrění " "		0½
45.	" členku do silného řetězu		01
46.	" " " řetězu		0½
47.	" Zování ojeté žrozu starým železem		08
48.	" svaření proutu		01
49.	" nového " s čapkem z nového železa		08
50.	" " záložníku		01
51.	" " jednoho plechu na nápravu		20
52.	" " ozova žumpálu novým železem		30
53.	" " příplatky z plechu		05
54.	" " obruce na dížber		02
55.	" Zování nápravy starým železem		20
56.	" " lopaty novým " "		20
57.	" hřebíku do proutu		0½
58.	" Zování železného lopatku " novým	2	50
59.	" svaření silné nápravy	1	1

				Cena	
				zl.	šk.
60.	Od	svařením	plaké nápravy		80
61.	"	novomómi	"		30
62.	"	hřebíků	lakování		01
63.	"	"	do předení		0½
64.	"	"	novomómi		01
65.	"	"	do vrst s hlavou		01
66.	"	velké	bramb. tesáři		04
67.	"	malé	"		1½
68.	"	hřebíků	nebo šobky		02
69.	"	ukování	nové kůžky	16	
70.	"	"	truhlíků na zem se železnými oporami		30
71.	"	"	nového tralové		25
72.	"	"	" jízda	6	
73.	"	"	" prospěchů 7 radiového	3	
74.	"	"	" " 5 "	2	

Na toto právo Zovárské, či-li Zovárské mají tyto pop. čís. = 1, 2, 5, 6, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 35. // Tam zejména, co vedle tohoto směšného platů měl Zovár - ale pamětníci tvrdí, že měl k užívání celou kovářnu, kus louky a kus pole "obecního majetku".

Pole míval na Petříně č. parc. 608 a pole na Rybníčkách mezi Zdobovnou a Dolním rybníkem. Když tento pozemek a vysazen lesními stromky dostal ještě pole pod Vlasotýč a splavku Sekovského rybníka č. parc. 823. Louku měl na Ostrovec č. parc. 401/1. Na zmíněné právo Zovárské jednali "stokouseckí" Zováři po celá léta a platili obecní majetkem jak vidno z uvedených parcel pozemků přidělených Zováři i p. Zovársku.

Roku 1884 byl dne 11. 5. zjednom na r. 1885 Zovár Velický Vojtěch a on se podvolil, že bude dělat na právo z r. 1876, které jest v předu uvedeném a "stokouseckí" se zase podvolují jemu sypati obilí k uvedenému ceně na práci na str. (25, 26 a 27) = 25, 26 a 27

Sýpka obilí pro Zováře je uvedená na str. : 28

Obrat!

		Chvatky žita		mírky	
č. p.	1.	Blaha Jan	2	"	
"	2.	Trystřílek Matěj	½	"	
"	3/5	Trchl Josef	1	"	
"	5.	Lesovec Anton.	1	"	
"	6.	Kováček Frant.		3	" žita
"	9.	Hoc Tomáš		2	" "
"	10.	Škubec Josef	3	" a	1 " ječmene
"	12.	Kováč Vojtěch	3	" a	1½ " "
"	13.	Hoca Václav	4	" a	2 " "
"	14.	Růžek Tomáš	4	" a	2 " "
"	15.	Komáček Frant.	4	" a	2 " "
"	16.	Hulanda Frant.	3	" a	1½ " "
"	17.	Dvořák Josef	2	"	
"	18.	Hropáček Václav	3	" a	1½ " "
"	19.	Trystřílek Josef	1	"	
"	20.	Dvořák Vojtěch	3	" a	1½ " "
"	21.	Procházka Josef	3	" a	1½ " "
"	22.	Hoc Vojtěch	1	"	
"	23.	Trhout Josef	1	"	

Žito všichni uvedeni nechovají žovří přednost v žovří žoví, -
ve skutečnosti dávají přednost sami sobě ti - kteří žoví mají !!!

Ještě v r. 1912 zjednal se žovří Smola Josef na to samé právo, jako
léta předešlá a seznam cen za žovříské práce z r. 1876 byl doplněn touto:

		žito	hod.
Od	nového prospěchu	4	14
"	"	5	11
"	šoufování nápravy slabé i silné		20
"	Ostření železných brán jednoho křehku		40
"	Nové motyky	3	
"	ostření "		40
"	jedné velké podkovy s příbitím		80
"	jednoho křehku do železných brán	1	
"	podložení " " "		50
"	ukování nových žebřík nových železem	10	

Od nové služby
" jedné služby k trase
" Ostružní plátek k pluku
" " podkov na ostro

Cena	
žl	hod.
5	
5	
1	
	40

V r. 1922 bylo měněno kovářské právo v tom směru že bylo nové upraveno pyčení obilí takto:

č.p. 20	"	40 kg žita	č.p. 35	=	25 kg žita	č.p. 22	=	20 kg žita
" " 18	"	52 " "	" 9	=	21 " "	" 11	=	16 " "
" " 1	"	45 " "	" 14	=	19 " "	" 15	=	7 " "
" " 10	"	35 " "	" 2	=	14 " "	" 14	=	75 " "
" " 12	"	30 " "	" 6	=	14 " "	" 37	=	15 " "
" " 16	"	25 " "	" 5	=	14 " "			
" " 21	"	28 " "	" 4	=	15 " "			
" " 23	"	32 " "	" 33	=	14 " "			

Na toto právo zjednotěn byl v r. Mareš Tomáš - třeba, že zákon zrušil právo "stokoudlíků" ze dne 17. července 1919. Karpas se k tomuto zákonu přidolal ještě další zisky a tak je obklopen zrušený zákon dále.

A také v této smlouvě Kovářské je již název "stokoudlí" - změněn na název "Malešičtí sousedé". Tím jasně nastala změna dle zákona, že výhody z Kovářny náleží všem občanům.

Ve skutečnosti by se vlastně dle zákonů právo a změn v obecním hospodářství - měla Kovárna i pastvina pronajímati ve prospěch obce za určitý obnos ve veřejné službě.

Jedná se vlastně o to, kdo by měl dávat na pivo, což bylo vždy zrušen, což ve skutečnosti, teď jako již v nové Republice jest pivo na pivo ještě více zrušeno když je zadarmo.

Dokud je známo a zapsáno, nastupovali po sobě tyto Kováři:

Díhlík, Hrdina, Bílek, Velický 1884-1890, Poušal 1890-1912, — Smola 1912, Macha 1913-1914 ten ale nastoupil do války 1914 a padl.

Průměr přišel Thad Ztýň si glomil nohu měde u Volyně a brzo se oostěhoval. Pak zde byl Staněk Ztýň se v r. 1922 ve žně oběsil na pídě Kovářny. Byl proháben v Protimíně u sv. Anny, kde též jeho žena už před ním byla prohábená.

Na to vyprávěl na Zovárně ve vsi do "Havla" r. 1922 jeho Otec Slavík z Neprodnic, který si právo Zovárské popletl a musel Obecní soud ve Vodňanech, toto právo upravit v Zovárně neprospěch.

Indiž nemohl v této době vyhnat Zovár, jak pak by vyprodali "Modetické občané Sousedé?"

Proto poslední Zováři byli Mariš Tomáš a Smola František ze Smržovic se synem P. Smolou - ten se pak s Zovárnou odstěhoval z toho důvodu, že v r. 1946 jemu nechtěli, "ještě bývali sousedi" Zovárnu prodati, tak si koupil Zovárnu ve Smržovicích, kde byli už - sousedi chytřejší - Modetických, kamž se Smola odstěhoval a r. 1952 ve Smržovicích zemřel.

Před r. 1946 v Modetících Zovárna jednou pro vždy vyhasla.

Zbývá tedy ještě obecni pastuška, do které byl a býval nojímán člověk jako pastýř a to aby byl zase jenom sluha Modetické Slechty, po způsobu asi tak jak jest v předu psáno o Zováři v této obci.

Bylo by zbytečné psaní o pastýři, neboť byl ještě na tom hůře než-li Zovár a pak bych opoždoval jedno a to samé co jsem již jednou napsal. Jenom se zmíním o jeho přibytí jako pastýře v obecni pastušce, kterou já sám ještě si namatuji (za Šafářka Jana, starého.)

Byla to stará chatrč u potoka č. p. 3. ze dřeva již černého, s jednou světlou, z obývací se dvěma malými okny bez podlahy jenom nastusaná hlína. Strop velmi nízký, tak, že postava člověka 170 cm vysoká musela být v této místnosti sehnuta; místnost ta byla pouze ze dřeva z venku oplácená hlínou umítná jenom černé trambou neohozená ani neobitá a v tom byl nucen přepychově obecni pastýř se svoji celou rodinou bydlet. Šafář J. byl i jím před ním. Tato chatrč stála u samého potoka, tak, že jak přišla velká voda musel pastýř s pastuškou ven na všeck a hledati místnosti, kde se dalo najíti. Střecha byla kryta došky a tyto zaklamané přístřeší byly níže nad terénem. Znátko kdo tuto chatrč kdy si postavil, zajisté moc málo přemýšlel a nechtěl aby měl blízko rodu.

Na tož musel pítat hovězí dobytek po otavách a repnou brzo od jara až do zimy. Za to měl nějakou tu sypku podlahou

jako žovří i kus pole a louky a na tu sýžku musel vždy zálohým
rohem dárati 40 kg. prase a $\frac{1}{2}$ hl. piva aby jednou v roce muži
"sousedé" měli svátek jako za žovří, jenom, že od žovří pili z jera
a od hostýně na zimě.

Ještě o domě zapsáno v knize "B. arch. na čl. - 2-3, z r. 1865, Tvořála Vojt.

K tomu je ještě dodatek: 30 moží piva 2 pecny chleba a soudek žovřice
Hostina při se odhývala buď účetnímu neb starosty obce.

Tomkovi sypali ale nepřesypali - tudyž, že tučné pračíně
taky zrovni nebyli. A pak vždy při dobré náloži Kováčků Brant. zamotával.

1. Když Jan Hus v Betlemské kopli kázal,

vždycky jen samou pravdu klesal,

by se ho zbyli - jež upálili,

poslali nám bratry Jesovity,

žtíh' chtějí neomylní slouti.

2. Když obcom pravdu mluvil

žoghýho za to jen chviloval

moh' mluvit pomele - nebát se hole

přišel fukajst - nemusel se bát

ale teď když člověk pravdu promluví

hned si ho v kriminále seděti.

3. Když když jsme měli dvacetníky

mznali jsme papírové zlatky

domě jsme měli my je platily

před vojskem jsme se mznávali

ale místo dvacetníků má mnohý

v kopse exekuční ceduličku.

Pokud pako pamět vystřídali se v Moletiach pastýři:

Bartoušek, po něm krátký čas Sabor a Volf Jan. Pak nastoupila

rodina Šafářů, pochopil ze Stepy a Čicenie, jež drží po léta

žezlo pastýřské do dnes. Byli to: Šafář Bortolomej,

Šafář Václav, Šafář Jan a jeho syn Jose Šafář Jan.

Slouhou a nicotnou ochotou zvěřectva onoho starého Šafáře Jana
přesahují a stavím se u Šafáře Václava č. p. 34, který se stal

konkurentem ve zvěrolékařství Janu Šafářovi.

Bláha Václav byl slavný muzikant, cirkusář, světoš. Pocházel ze zvěrolékařské rodiny. Bláha č.p. 1. v mládí byl ohromný pytlák zvěře a když projel svět a vrátil se domů udělal si již polnímu hospodářem.

Kudy chodil kudy si zvěřoval a hrál na housle.

Vypukl vše každému do posledního dechu a při tom si i zalže mu ale, př. když to umi. Šafář Jan i Bláha Václav skončili své umění zvěrolékařské asi tak v r. 1920.

Byly založeny i vysázeny jisté parcely lesními stromy: R. 1900 bylo založeno pole na Hřejsím rybníkem a v r. 1902 se začal vysazovat Petřín kde se vysazeli 2 jitra proužek. Obec na tuto akci dostala od zemědělské rady 80 Kč. Bylo to za starosty Jana Dvořáka č.p. 20.

Zemědělská pachtovna. V roce 1861 - 1867 byl celý Petřín propachtován za 122 zl. 89 šr. Pole u Šebířova za 49 zl. 85 šr.

Pachtovně platilo se předem v půl ročních lhůtách a pachtýři neměli nárok na plevu.

Postupem doby pachtovně stoupá jako vůbec cena půdy, což je v r. 1922 byla zbyvajících část Petřína spachtována za 213 Kč a když bychom odhadli průměrně obecní majitel v téže době činil by kolem 20.000 Kč.

Přichází doba hospodářství poměrně (Č.S.L. Republiky) v r. 1918 a dále i s tímto souvisí začátek jisté světové politiky, pro všechno lidstvo. Ale toto všechno zaplňuje Era politiky. Opatření, která se rychle vyvíjí a když si lidé všimnou, že se stávají hospodářství, opatření, což nastává, to je hlavně právo státu Č.S.R. jsou opatření.

A také i v malých městečcích nezůstávají jen země a tyto předměty jsou plně nepomocní a v celku oddáni.

Současně začíná nový pohled komunikací ve prospěch hospodářství selství vidění což bylo vždy snahou i jinou byvolých starousedlíků.

Mluví se již nežádoucí věci o regulaci řeky "Blonice" která jako každá s nesčetnými záhuby i záhuby čimlí a dosud čimí velice škody hospodářské. již od r. 1890 usilují všechny obce

prošel povodí řeky Blomice v její regulaci. Už v r. 1890 a 1891 je jistě položena za cestu do Vodňan zastupci Obce Ptubekčinu Janu č. p. 10. ale tehdy bylo ještě mocnářství Rakousko-Uherského, tudíž tyto návrhy vůbec nevycházeli z toho aby tato vláda přispěla na zvelebení české země. Hlavně, že Češi dělali a platili domě.

Plným 30 posílalo "Vodní družstvo", než-li dosáhlo svého cíle a mohlo podniknout regulace řeky Blomice.

A nepříjeli povoda. Č.S.R. v. 1918 bylo by ještě k oné regulaci nedošlo. Když po převratu došlo k větší schůzi zastupců všech obcí v onom povodí, tato schůze byla v hotelu Zelenka na náměstí v Protivíně, kde bylo začato jednání a to jednání skutečně šteroz-tor usnesení, - začalo působit na omi záležitost regulace dosti rychlým tempem a přech a v krátké době na to, byla poslána další schůze zastupců obcí do Vodňan v hostinci na náměstí u "Rodbaura". Kde nastaly další usnesení o regulaci Blomice, na což tuto záležitost vzali do rukou Agropní poslanci - Beran Rudolf z Pracejovic a Stránský a Heleš Joroslav a smaha Vodního družstva, stala se za krátkeho času.

Příprava na práci počala v r. 1920 a v r. 1921 se začalo pracovat od ústí řeky Blomice, kde se vleva do řeky Otavy blízko vesnice Zátovi. Na této regulaci pracovalo mnoholiči dělníků, zedníků, dřevníků i svahovní.

Tuto stavbu řeky Blomice jako stavitel prováděl Dubla Jindřich z Horozovic. Když tuto stavbu začal jako stavitel, jezdil se na svůj podnik regulace podnikat a to na pánském kole a v r. 1923 jezdil již autem vozíkem sém výplatou dělníkům každý týden v sobotu. Jako dílovečlonci na této stavbě byl mistrem Bortyzal Fr. bydlel v Písku a dojížděl na tuto stavbu vlakem do Putim a odtud chodil přesky.

Tato práce zahrnovala nezaměstnanosti dělníků v tomto Prazi, neboť po světové válce štena pšončila v. 1918 velmi brzo byla nouze o práci vůbec. Lidé museli pracovat čím dále, tím za méně peněz. Tak na příklad v r. 1923 bylo již kús řeky Blomice hotové a to od Zátovi až nad Putim.

pozn. V tomto čase 20. září 1923 jsem přišel z vojny, takže jsem se na této práci chytil jako dělník - ale s toho důvodu, že jsem přišel z vojny.

Jinak chodili dělníci denně denně za mistrem Bobtyzolem a žádali o práci ale bylo jich mnoho, že chodili marně. Já jsem tehdy pracoval za 2.40 Kč na 1 hod., tedy civil denní výdělek 19.20 Kč

Správa dělníků v té době brala již podporu nezaměstnanosti a to 10 Kč denně.

Bylo i hodně takových dělníků, že se spokojil raději s 10 Kč, než-li by se byl nějak tlačil o práci; ve městech zvlášť, o práci nestáli, neboť se možná v blátě hodně štít a brát odevět 3000 více denně, než-li činila podpora nezaměstnanosti, se mnohým pracovat nechtělo.

V celém zápisku toho, co opisuji z oné obce Zvonky jest na mnoha místech uvedeno i vyčíslení v penězích za jisté práce, i věci, ale mi zde není zmínka o tom co stál třeba chléb, maslo, mouka, pivo, odev, obuv - a t. d.

Já se ale v těchto místech zmiňuji o jistých cenách věcí a životních potřeb požádat se pomohu.

Tak na př. v r. 1923 stálo maslo 10.- Kč = 1. kg

	chléb	1.- " = " "
škvarečné	pádko	8.- " = " "
vepřové	maso	12.- " = " "
hovězí	maso	10.- " = " "
	mleko	2.- " = " litr
	pivo	2.40 " = " "

Pomské ženě pracovní	boty	30.- " = " pár
Kolářová garnitura	prádla do práce	20.- "
Momžestrové	kolhoty do práce	60.- "

Šaty do štrapaice i pro svátek pomské 300-400 - " avšak horší kvality.

Toto je nepatrný obrázek I. Č.S.R. od 28. 8. 1918 ve kterém byl první prezident T.G. Masaryk nar. 7. 3. 1850 a zemřel dne 14. 12. 1937.

Druhý se stal prezidentem Dr. Eduard Beneš který v r. 1939 zemřel za hraniče. Za okupace Němci byl dosazen jako prezident protektorátu v Č.S.Dr. Emil Hacha a Č.S.R. propadla nepříteli.

Od regulace řeky Blonice počítají zemědělci s velkým zlepšením
luž a zkrátka všech pozemků které budou jednou ochranné.

Tím bude zvýšen chov dobytka neboť pozemky se stanou úrodnějšími.

Jakmile řeka začala vydatně přetékat na Šumavě, tak voda vyhlitá ze řeky
Blonice velmi často zatopovala celý široký kraj od Písku celou míjinou
v povodí této řeky až po Husinec. Zde skutečně v normální vodě ještě
dnes vypodává tato řeka Blonice jako nepostranný posílec.

Největší povodně bývaly z jara když tál sníh a přes léto při prudkých
hřívkách zvláště na Šumavě tu pak voda se valila od Vodňan
přímou jezo vlna morniv - nemohli jsme nebylo často poznat kde
vlastní ústí Blonice se nachází a voda se rozptýčila v nepřehledné
jezero.

A neb třeba v senosce se nějakým způsobem obecně dovědět, že
se valí velká voda a více byla posévena a neb v kopcích je se
vyrožet dom se plalo, aby se více zohromovala pro dobytek.

Velmi často se stávalo při takových velkých povodních, že voda
tekla přes hrázku která kdysi předtím zhotovena pro přechod přesních a
v této kamenné hrázi byly nechány mezerky čtyřicet - a přes tyto mezerky
bývaly dřevěné lávky, os dom široké se zobražím též dřevěným a
bylo jediné spojení pro chodce do Mýsenice, Protivína, Skal a t. d.
v omu stromu ale když přišla taková voda, že zatopila dost často
celou hráz i lávky až 1 m vysoko nad lávky, pak se muselo chodit
na tuto stranu jak jest uvedeno směrem ku štát. silnici a po té
pak se dostal chodec i povoz v omu stromu.

Když byla normální voda sloužila cesta pro povozy brodem
přes pole i řeku a to nad lávkami, na tu stranu k Mýsenici, a
tímto brody se dostal na spojovací cestu k Protivínu a přes
druhou Klobučina - ku Skalám.

A jako jindy chodivoli lidé do Kostela v Mýsenici, při takových velkých
vodách když se nechtěli brodit po cestě k silnici stáli vodou tak museli
jít až na hráz Schibovského rybníka a po té se dostali buď to na cestu
ku hrázku na "Stagzkačích" a neb jít až na štát. silnici a po té
do Mýsenice a neb Protivína a dále. Když šel někdo k Hermani,

tak musel pro vůlepek, žol pro "zlámaných zlomů" po dolější straně a pak pro hrůzi "Dolejšího rybníka". Takové byvaly cesty pro obce Malčice při velkých vodách. S tohoto brotění věcnou vodou velice často lidé nachladali na tolik, že s toho byvali následky silného "reumatismu".

Louky i pole od Mýsenice k Malčicům, Šelibáku rybníku a dolů k Letňanám a na druhé straně "Blomice" jsou až ke Skalám, k Protivínu a výše byla celá tato krajina pod vodou dosti často a poce.

Pohled na toto z Pětiná býval "velkolepý" neboť to bylo přímo "jezero" na jehož pobřeží ležela a dosud stojí naše obec do polovice vodou obléta a z tohoto jezero ostrov vyčníval Klokocín a Protivínský hájek blíž Klokocína.

Vzhled k velikých povodních máme dva seznamy, z r. 1888 a r. 1894.

Tak třeba v r. 1888 zapisal do knihy obce "P" arch. č. 58, - Nováček Frant. z. č. p. 6, že byla hrůzná povodeň, tak že dosahovala voda v Luhačovicích až ke Kulandě podle v ulici.

Toho roku měli být velké morněry a na záhlade této povodně byly odřezány.

Druhou takovou povodeň zaznamenal Thubecský Josef z. č. p. 10 dne 4. října 1894. Tehdy od 4. 10. do 15. 10. bylo vše pod vodou jako v r. 1888 - jenom, že tato druhá povodeň trvala ještě delší dobu.

Když jsme se zmínili o povodních, popíšeme též škody jiného žitlu šlehy Malčice stihnul a to, byl oheň.

1. Největší oheň, o kterém jsou v obci věrohodně zvěsti z r. 1803 - tehdy nastal rozsáhlý požár šlehy zničil č. p. 13, 14, 15 do zrušení.

2. V roce 1858 vyhořely Nejšan č. p. 22 a Leomilův č. p. 34, Šalkův č. p. 21 a Hlamsův č. p. 20.

Tento oheň zapálil muž - u Nejšanů v č. p. 22, jenž byl na mysli chorý a byl na obci jako nemožný.

A oheň tento dne 28. II. 1858 zničil do záhlady tyto č. p. 22, 34, 21 a 20 a úplně lehla popelem neboť všechny byly ze dřeva.

Oheň tehdy se zastavil u Krystofův č. p. 19 - neboť zběhnutí se lidé, polili celou Cholupe vodou a jelikož byl mráz, voda zmrzla a tím oheň byl zastaven a č. p. 19 zachráněno.

- 3.) V r. 1870 vyhořeli Bělku č.p. 23 dvakrát za sebou: předně sedmice a na to hned po druhé stodola, což při po každé zapálil nevládní Otec Bělku, jmenoval se Kováč, byl jako výminář - ze msty.
Kdo mu to sice nedobrožel ale veřejně míněním jej za palice uznalo.
- 4.) V r. 1874 v den pouť Skočické v 6 hod. ráno uhořel hrom při bouři do sedmice a tyto vyhořely po druhé: zase č.p. 23.
- 5.) V r. 1904 dne 8. srpna vypukl strašný požár u Káhoce č.p. 10, což leželo celé popelem - v č.p. 9 u Sědkyňi zhořely mástale a stodola a č.p. 7 a 8. Klumpáři a Klangeri vyhořeli do základů - úplně.
Oheň ten vypukl toho dne ráno v 6⁰⁰ hod. bylo už po žních tudíž tento požár zničil v těchto p.č. vše vyjma č.p. 9.
Byl silný západní vítr a tak byla ohrožena celá obec Maletická.
Chyťalo se u Kropáčů č.p. 18 - na stodole i stájích to hořel sbor hasičů Maletický, i u Krystůvů č.p. 19 se několikrát chyťalo, všechny stavení byly převážně ze dřeva. Byla velmi dššy jenom dvůrka vzdorovala neboť byla už dřeva táskami, přesto, že byla v přímé blízkosti a z toho ještě po větru.
I se chyťalo několikrát u Jončíků č.p. 11 - Zde účinně hájil hasič. Sbor Putimský. V nejhorší ohrožené situaci bylo p.č. 6. Kováčka Františka Zde hořely Okenice, dššky ostrámy ale neinnovně hasiči bránili požáru a tak se přece jenom podařilo tento hasič. Sborům i posádkám občanů místních i přespolních dosti přičiněním tohoto hrozivého požáru zastavit.
Tedy bylo účastněno při tomto požáru v Maleticích 12. hasič. Sborů a Maletický jako 13 (třináct).
A byly to: Ze Skal - Škocic - Chvalovic - Milenovic - 2 sbory z Prošivína, - Hermoně - Putimě - Smaržovic - Selibova - Zádru a Mysence. Abyž byl ještě v čas vyveden v č.p. 10 u Hrubcůch, zasáhl v této záchranné době tím, že pomocí řetězky u žlabů přesekal tyto - pečenou Nečas Jom s č.p. 35.
Největší záhřisobila chalupa Klumpáři (leželo se u Chaloupků) č.p. 7 která byla celá obložena dřívím již zohřátým, dokonale suchým.
Svědci tohoto požáru si jenom přejí, aby už nikdy se neopodrobil tolik hrozivý požár. Vítr který byl velice silný nesl a zhořoval hořící dššky

na měřiliža místech jsou mezi vydaním položky od povozu na šterém byla vezena stůžkačka do sousední obce jako na pte. do Kákina.

Vozový stroj stůžkačky byl koupen v. 1898 od firmy. R. A. Smekal - Praha Smíchov, za 960 zlatých, kdy založen byl též Sbor dobrovolných hasičů v Maleticích dne 15. ledna 1898.

První volby ve sboru provedl učitel Steiner z Mýšence.

Zařaditелеm byl Bláha Jan č. p. 1. u železky jeho státi. :

Novák Jan č. p. 20 - Šípek František č. p. 4

Žomeč Jan č. p. 15 - Kosa Jan " 33

Nováček Frant. " 6 - Bláha Václav " 34

Jelínek Josef " 36 - Novák Jan " 14

Sbor hned od počátku zabýval si přezkouškou protěže do mýz, pomáhal vše potřebné - jako jednatel sboru Nováček Fr. č. p. 6.

Hned po vzniku, rozhodl se sbor přihlásit se do Župy Písecké.

V r. 1899, vnesl se sbor, že každý majitel domi je povinen v čas potřeby, žné do stůžkačky poskytnouti a pice č. p. - pr. č. p.

Odměna stanovena dle vyhodnocení a pice. : To blížších Obci G - Kě, do vyhodnocení 10 - Kě - od pice domi. To přemize se platily pice při požáru a každý majitel domi je vždy obdržel.

Žijena služba, služba, z té platily se příspěvky Žijena pojistné a z jubilejního fondu, kterým sbor i má pojistnou a přihlásil se sbor i z pohřebním spolkem.

Inventar sboru, čim 3000 Kč v r. 1899.

Od přeho založení, zúčastnil se sbor 25. prázni. Nejvíce jik bylo v r. 1908, kdy sbor byl u pěti prázni. Od r. 1902 vstě odbornou žijonou a odehla "Hornické pohledy". Sbor dostal od žijoné pojistné domi v r. 1913 = 156 Kč - a v r. 1916 = 250 Kč.

Rok co rok pořádá sbor v Obci, ples, - který vždy vymizá nach ostatní - z toho žijonou, že jsou hoši. Sbor všem hošim s plným pochopením - podporovány. Ale žijonou zúčastnil se sbor slavnosti církevních, jako v Božíh těle, - v žijoné, - často šel s hradbou sbor sbor v Mýšenci + sbor sb. Floriana - jako

postupna hosičstva. Po převratě státním r. 1918 tyto
mnohy přestaly, že se hosič. sbory nemají zúčastňovat
církvních slavností.

Sbor byl zúčastněn na 13. župních sjezdech a to:
v Jinně, r. 1899 - Hlémami 1900 - Kostínech a Proštině 1901 -
Kroužkách 1902 - Věrovicích a Rožicích 1903 - Maleticích 1904 -
Jelčově 1905 - Putimi 1906 - Šemích 1908 - opět v Putimi 1913
a Smrkovicích 1922.

O župním sjezdu v Maleticích r. 1904 činil příjem 492 K
74 hal. - čistý výnos = 119 - 2 ob hal.

V r. 1903 byl jako delegát Kováčik Frant. č. p. 6 - vyslán
sborem na všeslovanský sjezd hosičstva v Praze.

V r. 1908 přivítal místní sbor slavnost 10 letého trvání,
v hostinci u Dolansků v č. p. 9. - spojenou s předchozí
učitelé p. Čubý - ze Šemie a významu hosičstva.

V r. 1906 byl postaven na dvoři sloup dřevěný na puzení
hadic. Za dobu trvání měl sbor 6 inspekcí.

R. 1900 byl přitomen žemský hosič. dozorce Jindřich Alois,
starý zapisal se do Smíhy jednací - heslem:
"Jeden za všechny a všichni za jednoho."

Při pohřbu svých členů doprovázel vždy sbor s hrobovou na
poslední cestě do Mýsence.

První byl jednotelem Kováčik Fr. č. p. 6 - jsou Smíhy a vesměs
statistika vedeny vzorně.

Sbor má od založení průměrně 20 členů činných, na což
na přechodní str. ze dne 15. 1. 1898 je jich uvedeno jenom 9. -
20 členů přispívajících - 3 členy čestné a to: Zimčák J. č. p. 15
ze dne 30. 12. 1911 - Kováčik Fr. č. p. 6 ze dne 14. 2. 1914 a
Kováčik J. č. p. 20 - ze dne 5. 2. 1920.

Honě Sbor v r. 1915 zúčastnil se učiteli bývalého
císaře moenárstvá Rakousko-Uherského Fr. J. J. J. jmenem
Procházky, - v Písku - tehdy měl si každý hosič přivést nové

kilé pušaričky. V r. 1923 oslavoval hasič. sbor - 25 leté trvání sboru.

Zastoupeny byly se značným počtem sboru tyto: Selibor -
Heřman - Školy - Ždov - Polín - Poseby a Protivín.

Starosta obce Dvořák Jm. č. 20, zahájil s tímto proslov a uvítal
všechny přítomné hosty ku slavnosti, stoučeně vzpomněl zemědělců a
pradých přátel ve světové válce r. 1914-1918, - mostní
zkrácení stěží sboru a přál, jenž by nadále šel ve stouhách
šlepičích. Po něm promluvil krátce al věně V. D. P. děkan Hala Albin
z Mysence.

Poté promluvil J. U. Sr. Soukup Tomáš z Hlince č. p. 38: V 1/2 hod.
řeči naznačil vývoj hasičstva čsl. národa - a výsledky práce míst. sboru.
Jmenem kraje pak děkuje stouhým vysloužilým hasičům ve
sboru Maleticím - jímž je velitelem. Provozoval Václav - č. p. 18
a pokračoval složením smíje jmenovaných "Zlatých diplomů" za jejich
25 letou nepřetržitou činnost ve sboru hasič. - a to:

Sípkovi Františku	č. p. 4
Jelínkovi Jozefu	" 36
Bláhovi Václavu	" 34
Pozovi Jommu	" 33
Arviáku Jommu	" 17

Za všeobecného nadšení a souhlasu obcemi vydává řečník
Sr. Soukup Tomáš "hold" neimovným pracovníkům =
Dvořákovi Jommu č. p. 20 jako stouhovi obce - a Koračovi Sr.
č. p. 6 jednateli sboru v bývalých počátečních letech od r. 1898 až
do r. 1912.

Pak krátce uvolny hasičstva Č.S.B. R.

Cela jeho řeč byla s velkým zájmem sledována a za
posledku všech přítomných - skončena.

Mezi ostatními programy jako občaničky:

Hovorová Alžběta	č. p. 32 s chvalbince
Bilbová Marie	" " 11
Dvořáková Lučmila	" " 20
Datysta Miroslav	" " 21 - jako mládenec.

Bosně šteré šteré tito jmenovani v přechu přednášeli, vedla Chalupnice Bělková Marie č.p. 11 šterá z kásmietu má jistý slon.

Tyto bosně - řeč ptavosty a dr. Soudu pro hudbu uloženy v archivu v originálech neb spisech.

Celý den o slavnosti bylo velmi pěkné počasí, tak, že se i zúčastil odpolední koncert v zahradě Krystiřa Jirka č.p. 19 - kde bylo veřejné seškrbové cvičení sboru.

Při koncertní zábavě prováděl své veselí Zouška pro zasmotní obecnostu hojný z Hněvků Ondra Štála, byl připraven kufet, střelnice a jiné atrakce.

Věčer pak byl v hostinci u Krystiřa č.p. 9 - venecel jak to ani jinak za těchto časů být nemohlo.

Hrubý výtěžek činil 6000 Kč a čistý výnos 1.200 Kč.

Shrpneme-li výsledky finanční o sjezdu župním a tomto Okresovém, vidíme jak se poměry změnily.

Předtím pro župním sjezdu byl vyhlášen ze sboru Krystiřa Brantisek č.p. 2 - že nechce být jako trubka sboru a nepřechne se vyjádřit.

Pisatel Zvonův obecní, zoznamovává i jisté přírůsty z valky r. 1866 - šteré mu vyprávěly jak vrodí jména pojímá šterí se tito zúčastnili. A byli to: Procházka Josef č.p. 21 mar. r. 1841 - Volf Jan Koči mar. r. 1842 - a Kulanda Vojtěch č.p. 16 mar. r. 1844, ten se ovšem nevrátil - padl u Kralova Hradce ve státi 22 roku.

Procházka Josefa a Volfa Jana - jsme ještě zastihli, že nám i něco pověděli pro zoznam.

Volf Jan si ce již na slondu svého života vypráví, že se zúčastnil tožení v r. 1966 proti Itálii s H. př. plukem lisečným. V Písku na náměstí dostali svůj přehnomí od tommího děkana a takli nadinec. Zúčastnil se bitvy u "Macega" - šteroužto přenosst, - byly Ražouské Baterie, dělostřelci a pěchota - šturmem "ji dalylo. Po počtu "Macega" doli se Itale na úbě, naši je přo-následovali a měli už jen asi 30 km do "Turma".

Při střelbě jsme se plázili jen pro buse.

Více mě tento stoupy válečník provedet už nemohl, neboť bolestí jej již silně pľičovaly a na bílou sobotu v r. 1922 zemřel.

Ale než-li jsem před několika dny jeho domu odešel od něho, ukázal mě ještě svůj kufr, s nímž před lety co stoupy jímá ručoval - dva metály a pice-grametní peníz "Sigmund memorial" z r. 1848-1898 a medaili z r. 1873.

Druhý válečník Procházka Josef táhl také na Itálii s 11 pľs. pluk. z Písku 1. května r. 1866 v počtu 1.200 mužů - za velkého zdesění a mnohého obyvateľstva v známých. Pľsly do Lince, odtud vlakem do Innsbrucku - pak pľsly do Itálie. "U Rínského jezera" utľali jsme se z nepřítelům. Byl veden šutý boj pľsa Procházka Jos. č. 21 pľsích jednotek - dělostřelců, jezřů a t. p.

Itaľové byli poraženi, naši měli v pluku 20 mrtvých. Na to jsme postoupili k městočku "Persinu" kde došel rozkaz, že je pro vojně a na Sr. Martina t. j. začátek histopadu, - toho pľsů přišel domů.

Jim obćme již stoři vzpomínají na válku r. 1866. Bylo pľs v obyvateľstvu velké zdesění; když přišla zpráva, že naši jsou u Anolového hrádce na hlavu poraženi a když Prusů jízda se objevila až u Lomého Písku tu šepře bylo strachu.

Lidé pľs do lesů utľali, pľhřovali drožři vši a neb tyto zozřovali, že strachu aby pľs Pražové nedokazovali.

O této válce je zoznoměno i ve stouřích knihách Moletických arch. "B" č. 69 - aby měli Moletičti připraveno 7 parův na fľřpov (třen) a jeden parův s jedním koněm. Měli mít připraveny plachty na voz.

První fľřd podle kontabuce (t. j. domě) bude šnřžď, druhá Řežďba č. 14 - třetř Kozř č. 13 - čtvrtá Lomčďba č. 15 - pľtá Parhčďba č. 11 - šestá Kozňčďba č. 18 - sedmá Kozňčďba č. 16 - osmá Hřbčďba č. 12 - devětá Procházčďba č. 21 - desětá Lomčď č. 20 - jedenáctá Kozňčďba č. 10. Šonáctá Dřďčďba č. 15 s jedním koněm.

Dále je zoznom, že dne 6. 7. 1866 jel na fľřpov; Kozř, Řežďba, a Lomčďba do Pľstějovic. Od mľe vyplsti vojensřř - hřřř na

místě za jednoho koně 60 kr. Po druhé jel Kropáček párem
Pavliček s jedním konem, Kulanda, Kahovec a Glomus do Netolic s
vojskem, dále jel Bláha pro futráž a Kahovec a Procházka 2 x s
nemocnými. Škibek byl v Týně u Ktorou s jedním konem a
dostal za to 1 xl. 30 kr. - Pavliček také dostal a ostatní za fuřpon
nedostali nic.

V obci leželo v r. 1866 též vojsko. Prvně měla obec 100 mužů
pěchoty dva dny po druhé 22 husarů 4 dny. S jednoho husara
bralo se denně 9 kr. a s jednoho koně 2 1/2 kr. Bylo tehdy v Maleticích
asi dost strachu a starosti o zimu.

Mensi rozruch již způsobila okupace "Bosny-Hercegoviny".

Okupace se zúčastnili Koc Václav č. 22 - a Glomzů schudovince
oba se vrátili. Koc byl u jižního pluku (u dragounů).

Glomzů se v bojích těch velice vyznamenal a obdržel
zlatou medaili. Byl s ním totiž zajat v boji pruvčík, velitel
oddělení a zarlečen Bosnáky do jisté rokliny, kde jej noheho
ku stromu přivázali a postavili k němu stráž s dvou mužích.

Pruvčík ten byl nějaký šlechtic. Glomzů v noci prošel strážemi
postavců, pro štěstí šel do rokliny, - Kolbou zabil oba Bosnáky
jako strážné a pruvčíka vysvobodil.

Za to byl vyznamenan - Zlatou medailí a na tuto bral
jistý poplatek každý měsíc ode vedl velice nezářezný život,
potuloval se světem, byl často přiveden do obce postřelen cíl šupem
a proto mu byla medaile odňata.

Na starší doby, před 18. tím stoletím již se nám nic - ani
písemného ani v místní tradici nezachovalo. Můžeme ale říci, že
Maletice vždy byly vojáky nepřátelskými i domácími obtěžovány,
neboť leží nedaleko státní silnice po níž vojska postupovala a
tudy ve starších dobách vedla t. zv. "Zlatá stezka" od Prahy na
Písek a dále k Praze. Stejně tak nemáme po ruce žádných velkých
pramenů obzvláště mohli vyliciti, jak velké a těžké byly povinnosti
Maletických občanů v době roboty.

Písemného není v obci ničeho, jenom chová vzpomínky

zochytili jsme u několika starců. K tomu bychom snad mohli ještě jít proměny v archívech Schwarzenberských a budeme-li mít svého času příležitost nahlédnouti do těchto archívů a vytáhnouti z těchto ještě byly poměry za roboty Modetických obců.

Na robotu přemazí se ještě Volf Jan č.p. 24 a Procházka Josef č.p. 21 - vypráví, že s každého č.p. chodili Modetičtí na robotu do dvora v Protivíně. Volf Jan č.p. 24 do konce pravi: Za mé modičlosti jako chlapce jezdili ještě Modetičtí s tímto dvorem na robotu do Protivíně.

Jednou starý Žomečnick přišel domů jen plícem. Koně i vůz mu knížecí vzali.

Žle bylo, když nepřišel v čas v určenou hodinu, ihned dostal výprask bičem. Jezdili kolníci s povozem, plukem a kdo neměl potah musel pracovat ručně.

Kolníci měli v poslední době a v těchto posledních letech roboty 10 dní ve žně, v ostatním čase saze 10 dní, t. jsou seno, žně, otavy a podobné práce v celku 40 dní v roce.

Když přišel rozkaz, muselo se jít a neb jít hned jít rozumí se s potahem i kdyžby někdo doma umíral, nebo žmí padalo.

Když se ve dne stělo na žnižecím, v noci neb v neděli se muselo dělat doma na prém. Chodili až na "Zlatý Vrch", "Písečnou" do Krtel až u Kětolic.

Ža roboty se mlátilo při světle, od luceren. Ve stodolách byly vybleny ve ždi pro tyto lucerny, takže byly u Žomečnick ve stodole, celé zapálené.

A když nám přece jen oba tyto starci veteráni alespoň něco povědět musíme se zmínit o nich pomých.

Volf Jan - dnes už zemřelý od modička sloužil u sedláků a pak jako žočí se oženil a byl po dlouhá léta v obci podruhem. Jeho osov byl i obecním prastýjem a pak koupil chodup pro Posádovi č.p. 24 - správně Běnovi Janovovi a Běbovi. V létě pracoval na polích žně měl od obce spátorané, pomáhal kolníkům, zejména vybojny, bezás, sířoval ještě t. j. "modici" na odchůz obilí - za den posíl 2 stých obilí což je dnes 56 orní. V zimě chodil rok co rok do lesa Jureš co dřevník.

Obrazek života z nich, je vlastně obrazkem všech hochanů.

Jako Volf Jan i jiní od listopadu do jara pracovali v Glueckých lesích. Ať sněhu, ať mraz, ať bláto, ať pršelo, ať slunce přibilo, denně vidoli jsme je a ještě vidíme v převrážkách, stožou ženou neb plátenou na chléb - denně to jejich strava.

Pod pozeh sekeru a tak jsme je časně ráno vidoli jít do lesa a večer za pomraku zase hladově př. "Domovním dřeva" se ubírali do svých domovů.

Bratři si totiž platili pole a silné puhy zvořané do ostepi šterou zavěsily knížem nastrojené nosice a toto břemeno táhli na svých bedrech denně domů přes Petřín.

Kolikrát jsem se zamýšlel a pozoroval tyto pracující staré dřevotěpy a za tak mrazem a těžkou prací byli velice málo placeni.

Volf Jan pracoval přes 47 let. V prvních letech bratři si od práce píše obléžky a od m. podiva měli 40 krejcarů - od šlad pruzmů se zase m. krotkých 6 krej. - od dlouhých 10 kr. od stem 1. až 120 kr.

A dzo, to museli ještě dto dřevorubci pomu ležení šu a přímým hajmím pole prokát, přelidit, vymlátit a často i přezem př. jejich dobytek mýřat.

Druhý náleží Procházka Josef č.p. 21 je muzikantem, byl 5 let, co hudební s cirkusem "Merckl" v cizině, celá hudba tohoto cirkusu byla česká a byla všude obdivována, ve Francii, Uhrách, Polsku, Německu.

© svých cestách rád vyměňuje veselé historky, jež týžaji se cizího světa - ne Modetic, proto o nich promluvíme.

Již častým jeho výřkem je "šlem" ale nikterak knižního výrazu, je to slovo "šalich" - ale jiným slovem nikdy nezasleje.

Je to jeden z posledních vesměšů, těch starých, dobrostředných, šlem by se s každým rozptělili a sami raději třeba mácho neměli.

Svoji živnost předal své dceři šteru už byla dříve provdána za Podtupu a od té doby č.p. 21 má jméno u Podtupě - na to v krotkem čase Procházka Josef zemřel.

V r. 1920 při sčítání lidu, měla obec Maletice 248 obyvatel.

Obyvatel v Maleticích ubývá až po válce r. 1918, - je všude lidí málo bytů. Od r. 1898 až 1910 měli Maletice 294 obyvatel. V r. 1911 jich bylo 292 - a r. 1912 zase méně 288, tedy čím dál méně.

Mař. p. r. 1961 je obyvatel v Maleticích celkem 140 = a teď se čtenáři - řeklo pomysli, že v Maleticích bývalo s širšími p. č. 38 a 39 dle ulic v předu - měli lidi, dosti místa k bydlení, přes to, že nebylo těchto 39 chodův tak prostorně vystavěno jako dnes v r. 1961.

Mimo toho jsou přistavěna další obydlí tož, že má Obec Maletice 43 a. p. a místa pro 140 občanů je stále málo - byty nejsou o hotovo!!!

Je to možné, - k tomu snad dojde později.

A tu pisatel uvádí rozdělení popisné číslo s jistými ulicemi a ponechává u rozdělení č. p. jisté prázdné místo pro pozdější zápisy.

V r. 1942 opisují do této knihy zápisy, které byly v r. 1923 - zaneseny tehdejším pisatelem, jak je v předu uvedeno na str. 1. - a ponechávají mnohem větší místo pro pozdější zápisy co se tak v rozdělení č. p. dělo a měnilo.

Začínám č. p. 1. a opisují zde jenom to co bylo napsáno v r. 1923 a později, až tak do r. 1942.

Čís. popis. 1.

Hospodství pod Bláhu. Říká se u nich u tvářáků,
snad odtud pochází nynější tvářákové č. p. 20 (Hlavy neb nospol.)

Č. p. 2.

Bydli - Krystišek František má manželku ze Semie,
 jeho otec Krystišek Matěj - pocházel s č. p. 19 a přizemil se na
 č. p. 2 - kde se již dříve u Lukši s níka se tak stalo.
 Krystišek Matěj byl muzikantem.

č. p. 3.

Bydli obecni pastýř Sefomík Jan, tato stana chata
stojí odt. nepřeměti a je z celá obecni.

Č. p. 4.

Je chalupa, v níž se žilo u Králů a skutečně Králů
 náležela, odtáho ji koupil Dvořák, Tomáš z č. p. 20 - jméno "Honusů"
 a postavil vedle nové č. p. 35. Byl to mnoho se stěhl a zůstal zemřel.
 Jeho manželka, matka nynější Kocárové - pocházela z rodu Rejchů
 z Krče. Po smrti Dvořáka Tomáše si vzala Šafářka z Těšnova
 jehož dcerou je nynější Kocárová. Šafářka pak také zemřel -
 Šafářková se provdala již po třetí za Krále ze Šablů a ten
 se oběsil. Pak už zůstala vdovou - zemřela.
 Nynější hospodář pochází ze Šebířova - ze stádku Kocárov -
 (Marešů) po chalupě č. p. 4. u Krčovic.

C. pr. 5.

Bydli Leskové Václav, předtím byl Gláda a ten zemřel a vdova po něm měla si Leskové Antonína, Otce nynějšího Václava Leskové. Po chlapci se u nich žil u Rohoutů.

Č. p. 6.

Bydlel Nováček Josef jeho manželka je z Josek
Lhotu (Krasná) u Nováčků žila se u Kuzelů.

Č. p. 4.

Bývalo to č. p. Glumpůle, v místech co stojí dnesní
 obecní vaha. Po požáru r. 1904 zomřelo toto č. p. 4.
 Kulanda Frant. majitel č. p. 16. - tehdy rozdělil tuto žirnost
 mezi dva pyny. Kulanda Václav zůstal na své původní č. p. 16
 a Kulandovi Josefu pomohli vystavět nynější č. p. 4. Obě tato
 Kulandové Václav i Josef bojovali ve světové válce r. 1914 - 1918.
 Josef Kulanda se oženil s Teresí Kocovou z Kuzova a zanechal
 po sobě syna Kulandu Jana.
 Polovinu této usedlosti pro Kulandovi Václava dostala pak
 jeho sestra Kulandová Alžběta, která se pak provdala za Václava
 Knaenu - který pocházel z Cerhonic.

Č. p. 8.

Bydle Houserová Barbora, vedova po zemřelém
Houserovi Janu, který zemřel v nemocnici Písku v. r. 1919.
Po požáru r. 1904 stálo toto č. p. 8. - vedle hostince č. p. 9.

Č. p. 9.

Je hostinec Josefa Kristiřka, který prodal pro Otci
zdeděnou chalupu č. p. 19 - koupil hostince od p. Vojtěcha z Protivína
jehož manžel - v počtu v té době již měl Josefous Kroutisek
a dceru Josefouse Fr. si vzal Kristiřek Josef.

Hostinec nejichne patřil Novovi Páni, tato rodina vymřela na
tuberk. Je nich zdedil tato č. p. 9 - Vojtěch z Protivína a ten to
prodal Kristiřkovi Josefu za 34.000 Kč. v r. 1921 a proji chalupu č. 19
prodal Holovi Josefu, který měl jeho sestru Annu Kristiřkovu za ženu.

Č. p. 10.

Bydlí Hrubecí Jan má za manželku Bohunovu Marii
ze Slemic.

Do chalupy přišel se u Kahozei.

Otec Hrubecího Jona, před tím přijel se Kahozeim z
Budčovic ze statku - Hrubecího.

Čís. p. 11.

Bydli, Front. Bieleš má za ženu Soudupovou Marii
z Hněd - jeho otec bývalý korvák v moletkách - koupil č. p. 11
pod Pavlíčkou - Který tento plotek propil a proto se stále říká
u Pavlíčků.

Č. p. 12.

Bydli Novák Václav má manželku Lusušku
Babystrova ze Zedra.
Po chalupě č. 12. se dosud říká u „Hůbku“

Č. p. 13.

Hospodari František Koza - pelský rod, zde doma
v Moravě.

Č. p. 14.

Růžek Jan - pelský hod odělna v Maleticích.

Č. pr. 15.

Zámečník Josef, pelský hoch zde dříve v Maleticích.

Č. p. 16.

Bydli Kucera Václav který se sem přizemil z Cerhonic
a vzal si Rudolfovou sládku.

C. p. 17.

Lehopočet přestavky je z r. 1861.
 Byla to chalupa Bini - koupil ji Procházka Tomáš p. p. 20.
 a změnil na toto č. p. 17 - syna Josefa, který zemřel a převzal
 toto hospodářství jeho syn Procházka Jan.

Č. p. 18.

Letopisec přestavby r. 1859.
Kopáček Václav stary, Modětický, Selský rod.

č. p. 19.

Bydli Gláša Josef a p. 1921 - koupil toto č. p. 19. -
od Kristiána Josefa Stený si koupil hostinec č. p. 9.

č. p. 20.

Letopisec přestavby r. 1860.

Hospodari od jistých let - pod Aničku.

Do chalupy žilá se u Hlamsu.

Toto jméno Hlams se objevilo lety s. p. 1. - pak na č. p. 35
a zomřelo ale v č. p. 20 se dosud žilá u Hlamsu.

č. p. 21.

Letopočet přestavby z p. 1860.

Bydlel Procházka Josef, státní volebník - muzikant tento pod
 prochází ze Zlína z Procházek živnosti, žilá se u nich u Sálku.
 Tým doma živnost č. p. 21 - dceri Marii - vdově která
 byla provdána za Batyštu.

C. p. 22.

Bytli' rod Koců - žil se u Kejšarů.
 Koc. Vojtěch se sem doživil z Hlínek. Po něm hospodořil
 syn Koc. Václav kterýž má rovněž zemi, hospodořil vdova
 Kocová a ta zase předává chotěmu synu Václavu Kocovi.

C. p. 23.

V této chodupě říká se u Bilků po chalupě, žeysi na ni hospodořili Bilků. V r. 1923 jest majitelem Slavík František, který se sem přizemil, pochází z Nepodvíc, neboť na onom č. p. 23, - zůstala odovrou po Kohnotovi Vojtěchu. Otec Kohnota Vojtěcha byl nevládním pán - jakéhosi Novotného, který z Hříždálky přizemil se k Bilkům.

Hříždálka byla jakási samota u Pěšina, - která úplně zanikla.

Č. p. 24.

Bývalí Viktorův Josef pocházel ze Sal s č. p. 48 uka se tom u Stěpánku - vzal si dceru Annu Volfovu, jenž ve stáří si posle zemřel r. 1921 na Bílou sobotu. Volf Jan koupil tuto chalupu za 300 zlatých od Procházky, který odešel Ameriku.

Tomuto synovi dal chalupu tu, - starý Alek - (Procházka) když ji byl zdědil po Posázovi - synovi Binovi, který byl majitelem č. p. 24. Ale neměl děti, proto byl doživen od Procházek a ve stáří odevzdal jim svoji chalupu č. p. 24.

V té době, než-li se oženil na tuto chalupu syn Procházek, bydlel v této v majmu Lid "Abraham" který měl obchod kovářkou a různým zboží.

č. p. 25

Letopočet této stavby je z r. 1802.
Je to chodba na návsi, která slouží jako obecní kovárna.

Č. p. 26.

Toto č. p. 26 - má od r. 1921 dříve Tomáš, který má
dceru Alžbětu Jichu a bydlívali tito Jichu a Lesková č. p. 5.
Č. p. 26 mívala kdy - si "Poděrná" a když se zcela rozpadla.
v. r. 1897 - čítalo toto č. p. 26. až někdo postavil si domek a to byl
páně dříve Tomáš, který si postavil.

C. p. 24.

I. zůst to "Trž. Klobučín", jehož dějiny budou dále následovat. A bylo u této trž. přibližně 60 ha pozemků.

II. Až pisatel shledal další dějiny Klobučína, nedošel k nim - abych se jich mohl dočíst.

Až projednou v r. 1961 přichází zjištění odtud a zjištění "Trž. Klobučín" - a říká se to - "Státní projektory Ústav pro výstavbu měst a vesnic v Českých Budějovicích M. Pr. Stejskala č. 6/4 - - - - -
Zapomněla tato: Technická správa.

Převážně němu návrhu na Adaptaci "Trž. Klobučín" - u Protivína - okres Vodňany.

"Trž. Klobučín" dle historických pramenů existovala již před r. 1401 - z kterých roku jsou uchovány o ní písemné správy. Další historická správa je z r. 1595 - kdy Jindřich Březský z Ploskovic, trž. opoměl a v r. 1604 prodal trž. Klobučín - Křiškovskému historii z Pleskovic.

Z této doby uchovávala se opifitová výzdoba na vlastní trž. Další historická správa je z r. 1615 - kdy trž. stala se majetkem Václava Joma z Mitrovic. Z uvedeného je patrné, že trž. byla v majetku drobné šlechty.

Pěkně po r. 1680 přechází trž. Klobučín do majetku knížete Schwarzenberga.

Tedy Kupuje Schwarzenberg - Hlubokou 1/4 Út. a s ní panství Vodňanské a Protivínské.

"Trž. Klobučín" připojuje k panství Protivínské a trž. stává se knížecím právem.

Během oné doby vznikly rozdělení přístavby, - jako je výstavba pláží, sladoch a malé stavby na nádvorní.

Do pozemkové reformy v r. 1918-1920 přechází trž. Klobučín do rukou jedináci majitelů:!

A jsou to!!!

// Sýkora Josef
 Sýkora Jan
 Sýkora Václav
 Procházka Frant.
 Procházka Vojtěch
 Procházka Josef
 Hub Václav
 Volf Josef
 Rybář Jan
 Škrivář Frant.
 Jicha Václav.

č. p. 28.

Obyvav Jidlovce Jan oburník. Koupil tuto chalupu od Kostohnyze Matěje - který se přizemil na tuto chalupu vzav si dceru Šipona. Šipon koupil tuto chalupu od Polámského který pocházel ze Sedlce a měl manželku Veroniku, všeobecně se jí říkalo Veruna. A že zrodla na co přišla a i byla zabitá a zavražena. A tak byla v ní složena písmička. Křákem Dr. a Hrubecským Janem jímž následuje takto:

1. V Maleticích ve vesnici
je tam radost ve dne v noci
jsou tam řádné ženy
ty žemět umějí
ty potýšky sadla mají.

2. V Maleticích domek jeden
ze Sedlce jest splozen
ženu má z Bělina
jméno má Veruna
a ta živý obchod vedla.

3. A to takový -
v mšle husích i slepicích
co ve dne uhlídala
v noci již to uhradla
takový obchod vedla.

Polámský koupil tuto chalupu od Koce z Hůřež, který si vzal dceru Pavličku sč. 11 a koupil tuto č. p. 28 od nýčského Hlohka, proto, když Hec prodal tento domek Kostohnyzovi Matějovi, - postavil si č. p. 37. Zde se pak říkalo u Hlohka.

Kostohnyz Matěj odstěhoval se do Protivína a Jidlovce Jan se do Maletic přistěhoval ze Sedlice u Bělé Hůře u Dyma Jd. Vltovou.

Č. p. 29.

ze chalupy a říká se u Lisové.

Jeď jist držitel a vlastník Hrubeczký Vojtěch pochází s č. p. 10,
a má ženu Annu s č. p. 21.

Hrubeczký t. č. železničář ve stani. Protivín jako vyhyblář, koupil
tuto chalupu od Procházky Jana (po chalupě Lisové, který zestárnul,
ordoval, - a stratil všechny tři syny. Nejstarší syn František porl
jako Ruský legionář v první světové válce r. 1914-1918. - Jan který
se zmal na pozumu a zemřel v ústavu v Dobrušce r. 1923. - a
Josef ten byl sedlákem a zemřel po operaci.

Stoný Otec Procházka Jan byl bratrem Procházky Josefa s č. p. 21, -
koupil za mladých let tuto chalupu od Lisové, který odejel do
Ameriky. A po tomto majiteli říká se stále u Lisové.

Č. p. 30.

Byli rodina Jeliňků Jan a Kateřina.
Tuto chůvu postavili Kulomdu pro svého výměníka.
Od nich pak tuto chůvu koupili Jeliňkové.

Čís. p. 31.

jest vlastníkem Flovorka. Říká se u Matějčků
Rodina Matějčků - správně Volpi - zamkla tím, že dva synové
se zbláznili a ostatní členové rodiny odjeli do Ameriky!

Od Matějčků tuto koupil Flovorka který měl syna Františka a
ten se oženil ale byl se ženou Marií ze Šelbova rozenou Rodbauerovou
asi měsíc. Vymkla válka r. 1914, musel namalovat a padl v bitvě.

U padl Flovorkova Marie vdava za odstupnou 15.000 Kč
nechala chotěmu stonému Flovorkovi a jeho dceru Anně
provodné Jirmoně. Štěně rovněž padl manžel Jirmoně ve válce.

140.

C. p. 32.

jest chudobinec, o němž je již něco psáno v předw.

C. p. 33.

jest majitelem Koza Jan. Tuto chodupu postavili
 Procházka s c. p. 21 pro dcera, kterou si vzal za ženu tohoto
 Kozi Jana - Otec a Růžka mu pak, Honza s chodupy.

č. p. 34.

Letopisec starby z r. 1860.

Hospodari Blaha Václav. Prohází s č. p. 1. - a vzal
si za ženu dceru, kde se říká u Lehmku.

Č. p. Gospodari' Nečas jam o němž bylo pojednáno
v předu při č. p. 4.

C. p. 36.

118.
Růža se je Komenská. Tato chodila si postavil
nejedná Komenská z Jihova, na druhé pade č. 12, a vial si její
dceru. Mili rok Schronka a tu si vzal, Jelinek Josef p. 30.
Josef Jelinek měl dva syny Josefa který zemřel v Americe - byl
ženat a má dceru, která s Jihovou vstoupila v roce 1914-1915
Otec Jelinek synů odchvil a vzal si za manželku dceru
Marii - své sestry.

Tato je první majitel byl Komenská Růža se chová u
Komenská přesto, že byl majitelem Jelinek Josef.

119.

Č. p. 39.

Jest rodina Koci. Koc Josef (staryj) pocházel z Húřek
kouřil nejednou č. p. 28 - pak jej prodal a vystavěl si č. p. 39. Nyní
na tomto č. p. 39 jest jeho syn Josef Koc. A poněvadž jako
vojín musel do války r. 1914 a po mnoha utrpeních bylo mu
dopřáno, vrátit se do své vlasti.

Chceme v této knize nastínit "utrapy" tohoto Maletického
občana, které po válce měl. Narodil 24. července r. 1914 - spolu
se všemi vojiny nosí všky, posud nebyli jako sedláci, uliti doma.

Do 3. 11. t. r. byl v Písku, odkud byl poslán do Lince a odtud
18. 11. t. r. na Srbsko. Na 12. 12. t. r. při krutém boji byl zajat
a dán do nemocnice - kde posluhoval nemocným.

Dne 10. 2. r. 1915 - dostal "tyfus" celých 21. dní zmrtnou horečkou
41°. Když horečka minula - ležel celých 6 týdnů.

Po této nemoci, byl dán na drahu jako stělník kde pracoval
za 10 krejcarů denně. Jídla při něm dost, - ale ne - dobré, suchý
hlad jsme netrpěli. Tato práce na dráze konal až do 15. 10. -
r. 1915. Pak nastala jemu cesta přes Albánii do Francie.

V říjnu 1915 nastal jemu ten strastiplný pochod přes -
Kněžovce - Kruševac do Tnaljova, odtud do Černohorščích
Mitrovia kde jsem dostal 1 kg chleba. Pak jsme přešli do černý
Hory - šli přes Četyn - Peč - Kotor do Kolony a tam jsem dostal
druhý kg chleba.

Za celou tu dobu od 16. 10. 1915 do 16. 2. r. 1916, tedy za
čtyři měsíce nebylo nám podáno nic teplého ani soleného a
vůbec mimo těch dvou chlebů, žádná potrava jim poskytnuta
nebyla jako zajatcům. S velkého hladu - vařili a jedy si maso
s poslych žen - které jedli neslome. Odvar z ostružin byl jim
nápojem. Po těchto utrpeních, dostali se na ostrov "Asinara" r.
Itálii kde tento náš cestovatel upadl silným reumatismem a
ležel dva měsíce a ostatních 80% zemřelo.

Když byl trochu pozdraven, naložili jej i ostatní na loď
a dovezli do přístavu "Toulon" ve Francii.

Tam opět ležel s reumatismem a odtud pak zavezli je

do Kasíra, odtud do Livornu, zde pracoval v továrně na střelivo.
 Tam pracoval do 10. 9. 1916 a ulehl na 9. měsíci. Dne 8. 7. r. 1917
 naložen a dostal se do Lince na Sv. Annu r. 1917. Ležel stále, neboť
 pneumotism neustal. Z Lince převezen do Písku v srpnu 1917.
 V nemocnici Písku ležel do 18. 10. r. 1917 - zde byl přimobilován
 Okbitrován a poslán domů. Doma po jistém léčbě se pohyboval
 do února r. 1920. Pak zase ulehl a od té doby, jen leželo jest, mu
 odměnou za tak velice šlechetnost. Proto všim jen zřídka
 vypravoval své utrpení této obci, leže v posteli, mhy jeho neslouží.
 Proto jest jeden obrozený vysilující život našich zajatců světové
 války r. 1914 - 1918.

Č. p. 38.

Uvod: Ve staré obci mostnice Maletické nebylo toto č. p. 38 - zaneseno - neboť patřilo katastrálně do Smržovic, též i č. p. 39 - až po světové válce r. 1914-1918, brzo v letech poválečných na žádost Obce Maletické tyto č. p. 38 a 39 do Maletic převedeny. A proto dodatečně č. p. 38 zomšim do seznamu této knihy a vše až r. 1961 kdy se mě dostala do rukou pamětní knihy č. zv. Kronika Maletická založena v r. 1923 - prvně r. 1922.

Čís. p. 39.

Je nájemní vzhled a Masatých a je to chodíra v
sousedství č. p. 38. patřilo též do Smělovic

Vhod je stejný jako u č. p. 38.

A vřad č. p. jsem vřadl = 38 a 39 a majitele č. p. 39 se jmenuje
jinou na Soukupů Josefa a jeho manželku Alžbětu. Měli 8 dětí.
Jana, Václava, Josefa, Františka, Tomáše, Marii, Annu a Křtěnu.

Č. p. 40.

To to chodí na byla postavena r. 1925 - sedlářem
Kropáčkem Karelkem s. č. p. 18 - pro své potřeby.

C. p. 41.

Toto domku je majitelem Volf Josef a Marie
od r. 1935. Toto c. p. - také nebylo v Bronce - přeměně
bylo nově vystavěno r. 1935.

C. p. 42.

Tohoto domu je majitelem Volf Jan a Ludmila.
Stěně si postavili v r. 1953 a obývají jej jako rodinný dům.
Rovněž je dodatečně též zapsán.

Č. p. 43.

Tento domeček si postavili pro svůj život manželé
Sofie a František a Marta a od r. 1956 v něm bydlí.

